

İDRİS GÜRSOY

UNUTULMASIN DİYE...

Bir Gazetecinin Not Defterindeki İsimsiz Kahramanlar

UNUTULMASIN DİYE...
İdris GÜRSOY

UNUTULMASIN DİYE...

Bir Gazetecinin Not Defterindeki İsimsiz Kahramanlar

İ D R İ S G Ü R S O Y

IŞIK YAYINLARI

UNUTULMASIN DİYE...

Editör
Ali BUDAK

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Necmi TOPAL

ISBN
975-278-205-1

Yayın Numarası
453

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Ağustos 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
DENİZ FENERLERİ

İkinci Bölüm
İSİMSİZ KAHRAMANLAR

Üçüncü Bölüm
DEPREM VE RAMAZAN

Evlatlarına hep okumayı tavsiye eden ve bu uğurda işçi maaşı ve elindeki sınırlı bütün imkanları seferber eden rahmetli babama...

"Gözlerimi yummuş ümit meşcereliğimde çimlenen yarınki nesilleri seyrediyorum!"

M. Fethullah Gülen

Birinci Bölüm

DENİZ FENERLERİ

ALTIN BELGE

Birkaç düzine sevdalı kimsenin düşünmediği ve akledemediği bir dönemde hasret ve vicdan mülâhazalarına takılmadan, "gurbet" ve " yad eller" demeden, gönüllerindeki ülke tutkusunu, memleket sevdasını hizmet aşkıyla bastırarak hedef Hak rızası, açıldılar dört bir yana; azimli, kararlı ve güvenle dopdolu olarak...

M. Fethullah Gülen

Not Defterimden:

"Hizmete koşanlar"ı her gördüğümde, kaç yaşında olursa olsunlar, ayağa kalkıp ellerine sarılmak geliyor içimden. Her biri benim gözümde birer kahraman. Çünkü anayı, atayı, sevgiliyi, sıcak yatakları, malı, mülkü, makamı geride bırakıp, arkalarına bakmadan haritada yerini bile bilmedikleri diyarlara gitmişler. Gittikleri her yerde de ilim, irfan ocakları tüttürmüşler. Konuşturmak zor onları. Ama bu da benim işim... Anlatılması bir vefa borcu, dile getirilmesi çok zor bir destandan söz etmek istiyorum. İşte o gönül erlerinden dinlediğim bazı hatıralar...

"Yabancı bir ülkede yeni açılan Türk okulumuza öğrenci arıyorduk. İş yine başa düşmüştü. İkili, üçlü ekipler oluşturup köylere kadar gitmeye karar verdik. Okulumuzu herkese anlatacaktık.

Bizim ekip iki kişiydi. Günlerce süren yolculuklar ve ziyaretlerin sonunda ulaşamadığımız tek bir köy kalmıştı. O da yolu bozuk, araç bulmanın zor olduğu bir yerdeydi. Ben, yorgunluğun verdiği bıkkınlıkla:

– Yeter bu kadar. Orası da kalsın dedim!"

Diğer arkadaşım karşı çıktı:

– Olmaz! Oraya da gitmeliyiz, dedi.

Uzun ve gerçekten yorucu bir yolculuğun sonunda son köye de gelmiştik. Köyün ileri gelenlerinden birini bulup yeni açılan okulumuzu heyecanla anlattık. Akşam da bütün köylü toplanmış merakla bizi dinliyordu.

Dönüşümüz de gidişimiz gibi yorucu olmuştu. Okula geldiğimizde günlerce yataktan kalkamayacak gibi hissediyorduk kendimizi. Bunca eziyete değmiş miydi acaba?

O sene o köyden sadece bir öğrenci okula kayıt için müracaat etti.

Sınıflar dolup taştı. Yeni açılmasına rağmen okulumuz kısa sürede tanınmıştı. Öğretmen arkadaşlarımızın olağanüstü gayretleri bunda büyük rol oynamıştı.

Ancak okulun ülke çapında adını duyuran gelişme, ertesi yıl sonunda, bir öğrencimizin aldığı "altın belge"ydi.

Ülkede her yıl en başarılı öğrenciye verilen madalyayı alabilmek için, ahlâklı, faziletli olmanın yanısıra; bütün derslerin pekiyi olması ve ülke çapındaki bilim yarışmasında dereceye girmek gerekiyordu. Bulunduğumuz şehirde ilk defa bu belgeyi Türk okulunda okuyan bir öğrenci almıştı. Ve o öğrenci, bizim gidip gitmemekte tereddüt ettiğimiz en ücra köyden gelen tek öğrenciydi.

SENİN CENNETİN BURASI

Not defterimden:

Tataristan'da din adamlarına, imamlara, hocalara ihtiyaç vardı. Türkiye'den istediler. Hemen o günlerde ilahiyat fakültelerinde okuyan bir avuç delikanlı gönüllü olarak bu ülkeye gitmeye karar verdi. Okullarını bir-iki yıllığına dondurup yardım çağrısına koşanlar da oldu. O ilk öğretmenlerden biri ile seyahat etmiştim. İşte anlattıkları:

Gideceğim yerin haritada yerini bile bilmiyordum. Bavulumu hazırladım ve çıktım yola. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Tataristan'a vardım. Uçaktan bakınca aşağıda bir hareketlilik var. İnsanlar toplanmış, tören vaziyeti almışlar. Herhalde uçakta önemli biri var diye düşündüm. Nereden bilebilirdim ki; o önemli kişilerden birisi de benmişim.

Havaalanında törenle karşıladılar bizi. Kırmızı halılar sermişlerdi yolumuza. Yıllardır beklenen misafirler gibiydik.

Türkiye'de son hazırlıklarımı yaparken bir rüya görmüştüm. Uyku ile uyanıklık arasında: Kurak, kıraç, üç beş kuru ağaç ve kuşların bulunduğu bir toprak parçası bana gösteriliyor ve "işte senin cennetin!" diyorlardı.

Rüyamı arkadaşlarıma anlatmış ve sonra sormuştum:

– Böyle bir yer nasıl cennet olabilir, anlamadım? Bizi o gece bir otelde misafir ettiler. Protokol kuralları uygulanıyordu ve biz bundan çok sıkılıyorduk.

Odamıza çekilir çekilmez yorgunluktan uyumuş kalmışım.

Sabah erkenden kalkıp pencereden merakla etrafı seyrettim. Gördüğüm manzara karşısında şaşırdım. Çünkü, sanki buraya daha önce geldim hissine kapılmıştım. Nasıl olabilirdi ki? Sonra rüyamı hatırladım. Tıpkı rüyamda gördüğüm gibi, kıraç, uçsuz bucaksız topraklar, üç beş kuru ağaç, oradan oraya uçan bir kaç kuş vardı karşımda. Evet burası rüyamda gördüğüm, bana cennet diye gösterilen yerdi.

Şimdi dönüp baktığımda bu ülkede eğitim-öğretim faaliyetleri yapmak için geçirdiğim zamanları hiç unutamıyorum. Öğrencilerim, veliler... Öyle güzel yıllardı ki! Hayatım boyunca da unutamayacağım. Çünkü hayatımın en lezzet aldığım dönemleri o yıllardı. "İşte senin cennetin" denmesinin sırrı da buradaydı herhalde.

DOKUNABİLİR MİYİM?

Tataristan'a giden ilk Türkler bizdik. Türkiye'den gittiğimiz için bize çok hürmet ediyor ve "hazret" diyorlardı. Hazretin toplumda saygın bir yeri vardı. Bir iki ay bizlere 'hoşgeldiniz' ziyaretleri sürdü.

Kısa sürede insanlarla kaynaştık, onların gönüllerine girmeye Allah bizi muvaffak kıldı. Özellikle gençler ve öğrenciler bize büyük ilgi gösteriyordu. Bir süre sonra öğrencilerimiz oldu. Onlarla dağ başında âdeta cennetten bir köşeye inşaa edilmiş bir otelde program yaptık.

Bizim ve talebelerin geleceğini duyunca tesisin sahibi oteli bir baştan bir başa temizlemişti. Otele ulaştığımızda büyük bir törenle karşılandık. Otel sahibi:

– Benim artık insanlara anlatacağım bir hatıram var. Türkiye'den gelen siz hazretleri gördüm ya diyordu.

Unutamıyorum. Yemek sırasında yine otel sahibi, saygı ile yaklaştı ve:

– Size dokunabilir miyim? dedi.

Ayağa kalktık. Öyle bir sarmaş dolaş olduk ki, yıllar süren bir hasrete nokta koyuyorduk adeta."

Sizin İşiniz Çok

“Öğrencilere kurs veriyorduk. Caminin müdavimi yaşlı bir Tatar vardı. Bir gün hasta olduğunu öğrenip ziyaretine gittik. Ağır hastaydı ancak, bizi yatağında doğrularak karşıladı ve:

– Hazretler, siz benim gibi yaşlı bir insanla vakit kaybetmeyin. Sizin yapacağınız çok iş var. Siz gidin işinize bakın, dedi.”

6 Ay Sadece Patates

“Ülkemizin en gözde üniversitelerinden mezun olarak küçük bir burs miktarı maaşla çalışan gencecik diğer öğretmenlerin fedakarlıkları ise anlatılacak gibi değildi.

Bazı arkadaşlarımız daha iç kesimlere gittiler. Ulaşabildiğimiz yere kadar ulaşmak istiyorduk. Oralar tam bir mahrumiyet bölgesiydi. İnsanlar inanılmaz derecede fakirdi. Arkadaşlarımız gittikleri yerleri tanıyıncaya kadar ne bir dost ne de bir yardım bulabiliyorlardı. Devlet yardımı olarak verilen patatesle altı ay hayatını devam ettiren öğretmenlerimiz vardı. Öğrencilere okulun iaşesinden çeşitli yemekler yaptırıyorlar, ancak kendileri devlet yardımı patatesle öğünlerini geçiştiriyorlardı. Patatesi pişiren okulun ahçısı, kendi yemeğini evinden getiriyordu.”

İSTANBUL'A GELDİĞİMİZDE AYAĞIMIZDA AYAKKABI YOKTU

Not defterimden:

Her türlü muvaffakiyetin ilk şartı iman ve mücadele gücüdür.

Gazeteye ziyaretime gelen misafirlerimden biriydi. Kısa süreliğine memleketine gelmiş, anne- babasının hayır dualarını almış görev yaptığı ülkeden gelecek çağrıyı bekliyordu... Afganistan'da öğretmendi... Savaşın, iç çatışmaların yoğun olarak yaşandığı bu ülkede öğretmenlik hiç de kolay değildi. Genç adam, başından geçenleri anlatıp gazeteden ayrıldı:

"Okulların kapanmasına 3 hafta kala Afganistan'da bir kriz patlak verdi. Uzlaşma görüşmeleri sonuç vermeyince de savaş başladı. Bu dönemde biz Türk okulunu kapatmadık, eğitim- öğretime devam ediyorduk. Büyükelçimiz Mehmet Samsar Bey okula gelerek Şıbırgan şehrinin düştüğünü ve savaşın Mezar-ı Şerif'e doğru yaklaştığını haber verdi. Bunun üzerine okul tatil edildi.

Öğrenciler evlerine gönderildi. Kısa bir süre sonra silahlar patlamaya başladı. Toplar atılıyor, roket atışları birbirini takip ediyordu. Biz de evleri uzak olduğu için evlerine gidemeyen talebelerle birlikte okulda beklemeye başladık. Bu arada Mezar-ı Şerif muhalif güçlerin eline geçmişti.

O gece okul müdürümüz başta olmak üzere okulda bulunan herkes sabaha kadar nöbet tuttuk. Sabah da konsolosumuzun yardımı ile bir grup arkadaşımızı Afganistan'da bırakarak Türkiye'ye döndük.

Yaklaşık bir buçuk aylık bir aradan sonra durumların düzeldiğini haber alarak karayolu ile Afganistan'a gittik. Ama bir hafta süren yorucu yolculuktan sonra bizi bir sürpriz bekliyordu.

Türkiye'ye gelirken sapasağlam bıraktığımız okullarımız, çatışmalardan nasibini almıştı. Bütün camlar kırılmış, isabet alan duvarlar yıkılmış, ranzalar ve okul araç-gereçleri delik deşik olmuştu. Biz dönünce orada savaş döneminde nöbetçi olarak kalan arkadaşlar Türkiye'ye geldiler. Biz de okulların tamiratı için çalışmaya başladık. 3 ay içinde okulları eski haline getirdik. Tam eğitime başlayacaktık ki yeniden savaş rüzgârları esmeye başladı.

Silahların patlaması ile okulun zemin katına indik. Otorite boşluğundan faydalanan soyguncular piyasaya çıkmışlar ve tabii bizleri de unutmamışlardı. Okulumuza girdiler, silahları üzerimize doğrultarak arabalarımızı istediler. Arabaları vermek istemeyince bizi korkutmak için ayaklarımızın dibine ateş açtılar. Arabalarımıza el koyup gittiler. Biz hem seviniyor, hem üzülüyorduk. Arabalarımız gitmişti, ama Allah'a şükür kimseye bir şey olmamıştı. Kurtulduk diye sevinirken aynı soyguncular geri dönüp bu sefer ceplerimizdeki paralarımızı, kollarımızdaki saatleri, parmaklarımızdaki yüzükleri aldılar. Binanın üst katına çıkıp orada ne var ne yok alıp götürdüler. Bizler de okulu terk edip diğer okulumuza sığındık. Asıl savaş o zaman başladı. Silah sesleri kesilmiyor, uçaklar şehri bombalıyordu. Her uçak sesinde, her top gürültüsünde kelime-i şehadet getirip bekliyorduk. Gece- gündüz süren çatışmaların yanısıra soyguncular da vardı. 4 gün daha dayanıp, komşu ülkeye doğru yola çıktık.

İstanbul'a geldiğimizde çoğu arkadaşımızın ayağında ayakkabı yoktu ve terliklerle gelmişlerdi. Çoğu arkadaşın elbiseleri, ayakkabıları çalınmıştı.

Not defterimden:

2 gün sonra Ramazanı'nı tebrik için bıraktığı telefon numarasından evini aradım. Annesi, " Oğlumu dün Afganistan'a uğurladım. Savaş bitmiş, oradaki Türk okulları açılmış. Talebelerim beni bekler diyerek koşarak gitti" dedi. Bir şey diyemedim.

CENNETTE BULUŞACAKSINIZ

Not defterimden:

Yurtdışına eşi ile birlikte öğretmen olarak gitmişti. Çok güzel geçen iki yılın sonunda kısa süreliğine Türkiye'ye dönmesi gerekti. Mesleği ile ilgili bir eğitim alacaktı. Eşi hamileydi ve aklı yurtdışındaydı. Tam bu sıkıntılı dönemde iki ülke arasında bir kriz patladı. İkili ilişkiler gerildi ve giriş çıkışlarda sıkıntı yaşandı. Hamile hanımı ile neredeyse telefonla bile görüşemiyordu. Hasta eşi çok yalnızdı ve zor günler geçiriyordu. Görüştüğümüzde çok sıkıntılı idi ve bir rüyasını anlattı:

– Gece rüyamda dişimin çekildiğini gördüm. Acı ile uyandım. Biliyorum, kötü bir şey oldu, dedi ve ayrıldı.

Aklım ondaydı. Acaba ne yapmıştı? Yurtdışına gidebilmiş miydi? Eşini getirtebilmiş miydi?

Bir gün yine çıkageldi ve ben sormadan hikayenin devamını anlattı:

– Sizden ayrıldım. O gün öğleden sonra telefonum çaldı. Arayan görev yaptığım ülkeden bir öğretmen arkadaşımdı. Önce;

– Gözünaydın, bir oğlun oldu, haberini verdi.

Sonra;

– Ama onunla cennette buluşacaksın, çünkü vefat etti, diye ekledi.

Telefon benim için sürpriz olmamıştı;

– Biliyordum, diyebildim.

– Nereden, diye sordu.

Size anlattığım rüyayı anlatarak cevap verdim.

Öğretmendeki metanet, sabır beni şaşkına çeviriyordu. Oradaki arkadaşlarına çok güveniyordu. Eşim, onlara teslim diyordu. Üç aylık bir ayrılıktan sonra eşine kavuşabildi. Çok sıkıntı çektiler. Eşi ile kavuşmaları anlatılacak gibi değildi. Kaybettikleri yavrularına ağladılar birlikte. Hanımına:

– Bütün bu sıkıntıları çekmemizin tek bir sebebi var, Allah'ın rızasını kazanmak... Sabret, diye teselli vermeye çalışıyordu.

Kısa süre sonra işinin ve hizmetinin başına döndü. Lütf-u ilahî onlara bir erkek çocuk daha armağan etti.

ÇOCUĞUN DÜŞTÜ!

Not defterimden:

Yazılarımı okuyan okul müdürlerinden biri ziyaretime gelmişti. Okulumuzda yaşanan bir hadiseyi anlatayım size, dedi.

"Görev yaptığım okuldaki öğretmenlerimizden biri yeni gelmişti. Çok heyecanlı, aşk ve şevkli idi. Hem derslere giriyor, hem de öğrencilere rehberlik vazifesi yapıyordu. Öğrencileri, kendisine emanet edilen birer kutsal emanet gibi görüyor ve üzerlerine titriyordu.

Genelde vaktini hep okulda geçirir, ihtiyaç olmadıkça dışarı, şehre gitmezdi.

Bir gün olacak bu ya. Alış veriş için şehirde olduğu sırada öğrencilerinden biri pencereden düşmüş.

Haberi alır almaz elinde ne var ne yok markette bırakmış yıldırım gibi okula gelmişti. Adeta kan ter içindeydi. İçi içine sığmıyordu:

– Keşke okulu hiç terk etmeseydim. Ya öğrencime bir şey olursa ben ne yaparım? diye söylenip duruyordu.

Emanete hıyanet etmiş gibi suçlu hissediyordu kendisini.

Telaşla sordu:

– Pencereden düşen öğrenci ne durumda?

Ne diyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Çünkü düşen çocuk, bir öğrenci değil, kendi çocuğuydu.

Onu teselli eder şekilde:

– Hocam düşen sizin çocuğunuz. Hastaneye kaldırdık. Arkadaşlar başında. Bir şeyi yok. diyebildim.

Hemen hastanenin yolunu tuttuk. Oğluna üzülüyordu ama diğer yandan rahatlamış gibiydi. Nasıl olup da bu kadar sakin olabildiğine şaşıyordum. Bir ara bana döndü ve şöyle dedi:

– Hocam, ya bize emanet edilen öğrencilerden biri düşseydi ve başına bir şey gelseydi. Biz onun anne ve babasının yüzüne nasıl bakardık?

Ne diyeceğimi bilemedim. Böylesine fedakar insanlarla çalıştığım için Allah'a hamd ettim.

Hastaneye gittiğimizde büyük bir kalabalığın hastane girişinde toplandığını gördük.

Öğretmenin çocuğunun pencereden düştüğünü öğrenen bütün öğrencileri ve veliler koşup hastaneye gelmişlerdi. Onlar da aynı şeyi söylüyorlardı:

– Bizim balalarımız için yurdunu terk edip gelmiş bu öğretmenimizin çocuğuna bir şey olursa biz ne yaparız?"

YOLLARI BEKLENEN NESİL

İçten içe çürüyenlerin, değişip başkalaşanların ve milli kimliğini inkar edenlerin yanında sağlam ruh, bozulmamış karakter, mânâ köklerine bağlı saf ve dupduru kalmış bir hayli insan da vardı; vardı ve bunlar, uyaran bir ışık, samimi bir ses, içten bir diriliş çağrısı ve çağın sesiyle bir ezan bekliyorlardı...

M. Fethullah Gülen

Not defterimden:

Yolları beklenen neslin aşk, şevk ve gönül insanları yollara düşüyor, onlar yürüyor yollar övünüyor, her davete icabet ediyor, Hak ve hakikate tercüman olma sevdası ile yanıp tutuşan bu insanlar parıl parıl simalarıyla görüldükleri her yerde Allah'ı hatırlatıyor. İnsanlar onlara bakarak saflarını sıklaştırıyor. Her sözleri bir lal ü güher gibi, sinelere işliyor. Tarih, din ve kültür birliğimiz olan ülkelerde ortak müşterekler bularak anlaşmaya çalışıyorlar. Ezan da ortak müştereklerimizden birisi.

Türk Cumhuriyetlerinin bağımsızlığını ilan etmesinden sonra bu ülkelere ilk gidenlerden olan bir işadamı ile İzmir'de sık sık görüşüyordum. O ilk gidişi ve ezanın insanları nasıl etkilediğini şöyle anlatmıştı:

– Vefa borcumuz var. Yol bilmiyoruz, iz bilmiyoruz. Düştük yola... 72 yıl sonra vardık kardeşlerimizin yanına... . Kimseyi bilmiyoruz. Nasıl insanlarla tanışacağız? Ne diyeceğiz? Bir meydandan geçiyoruz. İçimden öyle bir his geldi ki dayanamadım. Attım elimi kulağıma, başladım ezan okumaya. Müslüman bu insanlar... Ezanı tanıyacak mutlaka birileri çıkar diye düşündüm.

72 yıl sonra soydaşlarımızın topraklarında ezan okumak bana nasip oldu. Sesime bazı insanlar koştu:

– Bu ezan bize ceddimizden kalma dediler. Bir gün Vefalı Osmanlı, Vefalı Osmanlı'nın torunları mutlaka gelecekler, bekleyin. diyordu atalarımız. Sizi bekliyorduk. Geldiniz, siz bizim her şeyimizsiniz. deyip bağırlarına bastılar.

Ağlamalar, gözyaşları benim ezan okumamı bastırdı.

Yaşlı bir kadın bana sarıldı, ayıramıyorlar. Dedi ki:

– Bir arzum var... Yerde bırakma!

Nedir anacığım? dedim. Dedi ki:

– Ah ne olurdu bundan 12 gün önce gelseydin. Bizimki, çocuklarımın babası, bekledi durdu seni. Evimizin balkonunda Türkiye bu tarafta, oradan gelecekler, ezan bu tarafta deyip hasretinizi çekti. İki hafta önce de hakkın rahmetine kavuştu. Gel, onun yattığı, ayak bastığı yerde bir ezan oku. Toprağın altında da olsa, o bunu dinler, ruhu şad olur.

Gittim... 70 yaşlarındaki ihtiyar anam karşımda duruyordu. 2. ezanı da gözyaşları içinde orada okudum. Hayatımda ilk defa o kadar ezandan lezzet aldım. Anam düştü, ben de ezan okuyacak takat kalmadı. Anam diyordu ki:

– Duydum, gördüm, sen şahit ol Rabbim.

Anamın evinden çıktık. Otelimize döndük. 3 arkadaştık. Otelde beni bekleyen arkadaşım dedi ki:

– Senin okuduğun ezan o çevrede düğünü olan bir evden duyulmuş. Damat, nikah törenini bırakıp, ezana koşmuş. Düğün

alayı da onu takip etmiş. Seni bulamayınca, benden ezanı yazmamı istediler.

Ve muhakkak seni köylerine bekliyorlar. Orada sabah ezanı okumanı arzu ediyorlar.

Sabahın ilk ışıkları ile gittik köye... Bizi köyün girişinde karşıladılar, koyunlar kestiler. Dedik ki:

– Yapmayın...

Karşı çıktılar:

– Siz bize ezan getirdiniz. Allah'ın adını getirdiniz. Biz size kurban kesmezsek, buğdayımız ters biter.

Ezanı köyde de okuduk...

Namazı, kadın erkek bir arada kıldık. Namazdan sonra damadın yanına yaklaştık. Ezanı duyunca, düğünü iptal eden bu insanı tanımak istedik.

Dedi ki:

– İş bildiğiniz gibi değil. Ezanı yazdık. Sabaha kadar hanımım bir tarafta, ben bir tarafta uyumadık, ezanı ezberledik. Bundan sonra ezanı hep okuyacağız.

TEHLİKE HEP VAR

Not defterimden:

Gelecekte tarihçiler hükmünü verecek. "Yiğit ölüp, küheylan yorulmuşken" bir kere daha şahlananların destanı, nesilden nesile anlatılacak. Onlar, 3 asırdır soluğu kesilmiş Anadolu insanının ümidi, feri oldular. "Nerede kaldınız? ", diye feryad u figan eden kardeşlerinin imdadına yetiştiler. Bir gurup gazeteci ile Kırgızistan'a gitmiş ve öğretmenlerden birinin evine misafir olmuştum. Defterime şunları kaydetmişim:

Kırgızistan Bişkek'te bu kahramanların evine misafir olduk. Çift kapı, çift kilit... Arabalar, özel yapılmış hangarların içinde. Emniyeti, ancak böyle temin edebiliyorlar. İkram edecek bir şey bulamamanın ezikliği içindeydiler.

Türkiye'den Türk cumhuriyetlerine gelirken, Halit Bin Ziyad gibi gemileri yakmış, varlarını yoklarını satmışlardı. Eşyalar basit ve sıradandı. Kendi evlerimiz, yiyecek dolu mutfaklarımız geldi aklıma. Utandım... Bu kahramanlar, anayı, sılayı geride bırakmış, çoluk çocuk, bir bilinmeyene doğru yola çıkmışlardı. Hizmet demiş, hicret demiş, her türlü tehlikeyi göze almışlardı...

YENİ DOĞUM YAPMIŞ EŞLE YOLCULUK

Not defterimden:

Kırgız diyarında, evine misafir olduğum öğretmen arkadaşımız anlattı:

"Birlikte görev yaptığımız arkadaşlarımızdan biri yeni doğum yapmış hanımını koluna takıp geldi:

– Aman, dedik. Çocuğuna dikkat et. Hanımının kırkı çıkmamış. Çocuğa bir şey olur. Cevabı şu oldu:

– Benim ilk çocuğum hastanede doğdu. Çok ihtimam gösterdik, sarılığa yakalandı. Ama ikincisi, daha kırkı çıkmadan yola çıktı, ülkeleri aştı. Allah'a şükür hiç bir şey olmadı."

ELEKTRİK KESİLİNCE NE YAPIYORSUNUZ?

Not defterimden:

Türkiye'den gruplar okulları ziyaret ediyor, öğrenci ve öğretmenlerle görüşüyor, çoğu zaman törenlerde gözyaşları dökülüyordu. Bir profesör dostumu etkileyen ise misafir oldukları bir ailenin anlattıkları idi:

Türk cumhuriyetlerinden çoğunda elektrik hayat demek. Elektrikler kesilince şehirde hayat da duruyor. Hava soğuk, soba yok, ısıtıcı yanmıyor. Sular akmıyor.

Öğretmen kardeşlerimize misafir oldum.

Küçük çocuklarınız var. Elektrik kesilince ne yapıyorsunuz? diye sordum.:

– Hocam, hemen arabalarımıza atlıyor, elektrik olan diğer bir mahalledeki arkadaşlarımıza gidiyoruz. Evi, eşyayı, yemeği paylaşıyor, öylece hayatta kalmaya çalışıyoruz, dediler.

ÖLÜME GİDERKEN BİLE ÖĞRENCİLERİNİ DÜŞÜNEN ÖĞRETMEN

> Onlar, hiçbir zaman kendi rahatlarını düşünmez; sürekli "Allah" der,"fazilet" der ve insanî değerler arkasında koşarlar, peygamberâne bir tavırla herkese sînelerini açar ve her zaman başkaları için yaşarlar.
>
> M. Fethullah Gülen

Not defterimden:

Zaman zaman okurlarımdan mektuplar, e-mailler alıyorum. Genelde yazdığım bir yazıdan sonra insanlar duygu, düşüncelerini dile getiriyorlar. Yurtdışındaki gönüllülerin fedakarlıklarını anlatan yazılarımdan birinden sonra doktor olan bir okurumun mektubu düştü masama:

Şahit olduğum bir hastamın hikayesini anlatmazsam onun hatırasına saygısızlık yaparım endişesini taşıyorum. Hastam, Orta Anadolu'nun bağrından fedakar bir insan; gönlü bazı hakikatlere uyanınca, ülkesi, insanı ve ülküsüne hizmet aşkı ile soluğu Orta Asya'da almış. Daha sonra birkaç farklı ülkede gözümüzün nuru okullarda çalıştıktan sonra kendisine küçük bir şehirde açılan yeni bir Türk Koleji'nin öğretmenliği nasip olmuş.

O ve arkadaşları bu yıkık okulun ikmali için bir ırgat gibi çalışmışlar, harç karıp sıva yapmışlar, metruk binayı boyamışlar ve okulun eğitim dönemine yetiştirilip açılması nasip olmuş.

Kim bilir kaç yıldır burnunda tüten annesini ve memleketini göremeden, bir hafta olsun tatil yapmadan çalışmış, çalışmış... Ne evlenmeyi düşünmüş ne para biriktirip ev- araba almayı ne de geleceğini kurtarmayı.

Yaşantısı ile örnek olmuş çevresine. Düzenli elektriği olmayan, suyu akmayan kışın -40'lara varan soğukları olan o ülkede o ve arkadaşları kiralık bir ev bulamadıkları için okulda kalıyorlarmış.

Şehirde sık sık doğal gaz kesintisi oluyor ve uzun süre de gelmiyormuş. Isınma doğal gaza bağımlı olduğu için günler hepten zorlu, çetin geçiyormuş.

Yine böyle gazın kesik olduğu bir gün salonda uyurken, aniden gaz gelmiş ve salona dolmuş.

Gazı fark ettiğinde çok geçmiş. Şiddetli bir patlama olmuş. Arkadaşları ona yardım için koşmuşlar ama patlamanın şiddetiyle kapanan salonun kapısını açamamışlar.

O, kendini kurtarmak için pencereden aşağıya atlamış.

Sonuç; çoğu 3. derece olmak üzere %70 yanık. Bir hastaneye kaldırılmış, tıbbi açıdan aslında çok az olan şansı iyice azalmış. Böyle bir yanıkta en büyük tehlike olan enfeksiyon için pek uygunmuş ortam. Kavrulmuş derisinin üzerine sinekler kalkıp konuyormuş. Arkadaşları hasta ile yakinen ilgilenip onu Türkiye'ye, iyi bir hastaneye kaldırmışlar. Ben hasbelkader bundan sonrasına şahit oldum.

Hastamız, büyük bir üniversite hastanesine yatırıldı. Yanında doktor arkadaşları her gece nöbet tuttular. Kendi kliniğimdeki işleri ayarladıktan sonra hemen yanına koşuyordum. Ben orada %70 yanıklı bir insanın nezaketini, faziletini ve vefasını gördüm.

Hastaneye yatırılışının 6. günü hastane enfeksiyonundan vefat etti.

Hayatta hiç bir şeyi bulunmayan bu insan, namazı kılınıp gömüldü. Birlikte görev yaptığı arkadaşları hemen peşinden tekrar vazifeye koştular.

O yanık vücudu ve erimiş parmakları ile bana (bize) nasıl bir ayna tuttu bilemiyorum; fakat yanına her girişimde beni bir vicdan azabı- suçluluk hissi kapladı.

Bir tarafta rahat ve rehavet, bir tarafta o. Herhalde bu vicdan muhasebesine dayanamadığım için olacak, onunla ilgili birçok detayı çok kısa bir zamanda unutuverdim.

Adı, soyadı neydi, nereliydi, ne öğretmeniydi, daha önce nerelerde çalışmıştı, onunla yaptığımız uzun sohbetlerde neler konuşmuştuk. Hepsini unutuvermiştim. Ancak hasta yatağında, acılar içinde kıvranırken bile Orta Asya'da bırakıp geldiği öğrencilerini düşünüyor, onlar için gözyaşı döküyordu.

Sonra karar verdim; ben bir daha vicdan azabı yaşamak istemiyorum. Vicdan azabı oluşturmayacak bir hayat için dua ediyorum. Belki bir gün bana da nasip olur diye bekliyorum. İnşaallah'u Teala..."

SEVMEYİ VE İNSANA DEĞER VERMEYİ ÖĞRENDİM

Sevgi, dünyaya gelen her varlıkta en esaslı bir unsur, en parlak bir nur, en büyük bir kuvvettir ve bu kuvvetin yeryüzünde yenemeyeceği hiçbir hasım yoktur. Sevgi evvelâ bütünleşebildiği her rûhu yükseltir ve ötelere hazırlar. Sonra da bu ruhlar sonsuzluk adına doyup duydukları şeyleri bütün gönüllere hâkim kılmanın kavgasını vermeye başlarlar. Bu yolda ölür ölür dirilir; ölürken "sevgi" der ölür, dirilirken de sevgi soluklarıyla dirilirler.

M. Fethullah Gülen

Not defterimden:

29. 08. 2000 İnsan bir şeye kendini kaptırdığı ölçüde, yavaş yavaş o şeyin tesirine girer ve onda fani olur.

Dünyanın dört bir yanında gönüllü olarak eğitim- öğretim seferberliğine katılan öğretmenler, öğrencilerine çok kısa sürede kendilerini sevdiriyorlardı. Bu işin sırrı ne olabilir, diye merak ediyordum. Yine onları konu eden bir yazımdan sonra aldığım bir mektup, kafamdaki bu soruya cevap olabilecek ipuçları ile doluydu... Öğretmenlerin elinin dokunduğu yabancı bir öğrenciden gelen mektup Türkçe yazılmıştı ve son derece duygu doluydu:

Önce onlara şüpheyle bakıyordum. Bu adamlar kilometrelerce yol kat edip, yol, iz bilmedikleri bir diyara neden gelmişlerdi? Amaçları neydi?

Sonra gördüm ki onlar farklı.

Ben bu öğretmenler sayesinde tüm insanları bir insan oldukları için sevmeyi ve onlara değer vermeyi öğrendim. Ben bu öğretmenlerden hoşgörüyü ve sevgiyi öğrendim, bunun yanısıra ilim ve irfanı öğrendim.

Sevgi ve insana değer vermek dedim ya. Unutamadığım ve hiç unutamayacağım bir hatıram var;

Bir gece vaktiydi. Şefkat dolu bir elin bana dokunmasıyla gözlerimi hafiften açtım. Merak içindeydim. Seneler evvel beni annemin şefkat dolu elleriyle sevdiğini hatırladım. Fakat bu el onun elleri olamazdı. Çünkü ben büyümüştüm.

Büyüdüğüm için bana eski sevgisini hissettiremezdi. Çünkü onlara şimdiye kadar aldıkları eğitim böyle öğretmişti. Hatta bizim kültürümüze göre 18 yaşını dolduran evden ayrılıp gidebiliyordu. Bu düşüncelerle irkildikten sonra etrafa şöyle bir bakınınca evimde olmadığımı, okulda olduğumu anladım.

İşin enteresan yanı bu bana dokunan elin sahibi kendileri hakkında şüphelendiğim öğretmenlerden biriydi. Benim üzerimi örtüyordu. Çok şaşırdım... Onu izledim. Sırasıyla yatakhanemizdeki bütün arkadaşlarımın üzerlerini örttü ve yatakhanemizin kapısını içeriden kapattı. Yere oturarak kapıya sırtını dayadı ve öylece kaldı.

Benim eski şüpheci düşüncelerim allak bullak olmuştu. Kafama sanki balyoz inmişti. Ben farklı milletten bir insandım ama o uykusundan vazgeçiyor ve gecenin köründe rahat uyumam ve üşümemem için başımda bekliyordu. Böyle bir insan olabilir miydi? Bundan daha fazla insana değer verilebilir miydi? Hem de hiç tanımadığın birisine...

Bu düşüncelerden sıyrılıp tekrar kapıya doğru hafifçe kafamı çevirerek baktım. Hala orada oturuyordu ve derin derin bir şeyler düşünüyordu. Adeta iyilik meleği gibi bizi koruyordu.

Bir insan, insan sevgisini ve hoşgörüyü omuzlarında bayraklaştırır da insanlar tarafından hiç hüsnü kabul görmez mi? Şimdi onları çok seviyorum ve ben de onlar gibi olmak için dört gözle okulumu bitirmeyi bekliyorum.

BEYAZ ADAM

Not defterimden:

Tanzanya neresi, Türkiye neresi? Bu ülkedeki eğitim faaliyetlerine bakan arkadaş İzmir'den bir heyeti Tanzanya'ya götürmek ve iş görüşmeleri yaptırmak istiyordu. Gazeteye de uğradı. Anlattıklarını not aldım.

Işık Eğitim ve Sağlık Vakfı'nın başkanı Kurban Bayramı'nda yaptıkları bir etkinliği anlattı. Ülke dışında yüzümüzü güldüren faaliyetlerin varlığı, bizi bir kere daha sevindirdi. Vakıf, Dar es Selam'da 13 ayrı camide, okulun çevresinde iki yetimhanede Kurban Bayramı günü fakir halka yardım dağıtmışlar. 2000 aileye de et yardımı yapılmış. Devletin okul kurmak için tahsis ettiği 60 dönümlük arazide yapılan yardım törenine şehir valisi, müftü, öğrenci velileri ve bölge halkı katılmış. Bayramlaşmadan sonra son derece duygulu sahneler yaşanmış. Vali konuşmasında:

– Çok uzaklardan, Türk milletinin bizi düşünüp bayramda fakir insanlarımızı sevindirdiğinden dolayı minnettarım, diyerek vakıf yetkililerine teşekkür etmiş.

30 milyon nüfuslu Tanzanya'da halkın yüzde 50'sinin Müslüman olduğunu ve fakir halkın kurban kesmekte zorlandığını anlatan vakıf başkanı, ilginç bir olayı daha nakletti:

– Nüfusun yarısı Hıristiyan. Bölgede bulunan bir kilisenin etrafındaki fakir insanlara et yardımında bulunduk. Müslüman, Hıristiyan diye ayırt etmedik. Birçok kişi hayretle şunu söyledi:

– Müslümanların özel gününde Hristiyanlara da yardım yapıyorsunuz. Siz kimseyi ayırmıyorsunuz.

Vakıf Başkanı okulda yaşanan başka bir olay daha anlattı. Şöyle ki:

– Zenci öğrenci ilk derse giriyor. Okul müdürünün yanından geçerken müdür bey onun başını okşuyor ve sırtını sıvazlıyor. Siyah çocuk ilk teneffüsü zor ediyor ve eve kadar koşuyor. Annesi telaşla:

– Ne oldu? diyor. Cevap:

– Beyaz adam başımı okşadı anne... .

Tanzanya'da Türk müteşebbislerinin açtığı Türk Okul'u, bu sene ilk mezunlarını verdi ve büyük bir ilgi görüyor. Hâzâ min fadli Rabbî... (Bu, Rabbimin lütfundandır.)

08. 05. 2002

OKULUN ÖNÜNDEKİ KIZ

Not defterimden:

Bazı ülkelerde ilk başlarda okullarla ilgili olumsuz propagandalar da yapılmıyor değildi. İşin ilginç yanı bunlardan bir kısmı kaynağı Türkiye'den bazı art niyetli gruplardı. Ancak bunlar güneşin karşısında karın erimesi gibi tutmuyor. Öğrenciler ve veliler zamanla öğretmenleri daha yakından tanıyor ve okulların başarılarını görüyorlardı. Öğretmenlerden biri okula kaydını yaptırabilmek için ailesini ikna etmek zorunda kalan bir öğrencisinin hikayesini anlatmıştı:

Küçük kız öğrencimiz, okulun önünden her geçişinde kapıda duruyor, içerideki öğrencileri seyrediyordu. Onu okula çeken bir şey vardı. Anne ve babasına Türk okuluna gitmek istediğini söylediğinde şiddetle karşı çıkmışlardı. Sebebini anlayamıyordu. Bazı kişilerin şüpheli sözlerinin etkisinde kalan babası, seni o okula veremeyiz, diyor başka da bir şey demiyordu.

İmtihanla okula öğrenci alacaktık. Küçük kız ilanları görmüş...

Anne ve babasından habersiz müracaat etmiş. Sonuçlar açıklandığında ismi en başlardaydı. Ailesine nasıl haber vereceğini bilemiyordu.

Sonunda çareyi bizimle konuşmakta buldu. Bizden yardım istedi. Gelin anne ve babamı ikna edin lütfen, dedi. Görüşme soğuk bir havada başladı. Ne dediysek babası ‘hayır’ diyordu. Ama öğrencimizi kaybetmek istemiyorduk. Sonunda babası kızına döndü ve:

– Madem ısrar ediyorsunuz. Kızım bilir, dedi.

Nasıl sevindi bilemezsiniz. Artık duvarın arkasında değil bahçenin içindeydi.

Öğrencilere karışmış, öğretmenlerin sevgilisi olmuştu. Başını derslerden kaldırmıyor, ölesiye çalışıyordu. Babasına ispat etmesi gereken bir şey vardı. Biz de ondan memnunduk. Gece gündüz demeden derslerine çalışmaktan zevk alıyordu. Bilim olimpiyatları için okulda kurulan takıma girdiğinde havalara uçuyordu. Anne ve babasına bundan hiç bahsetmedi. Hummalı çalışmaların sonunda dereceye girmeyi başardı.

Bir gün boynuna taktığı altın madalya ile evin yolunu tuttu. Bize o günü şöyle anlattı:

– Annem açtı kapıyı. Babamı sordum. Salondaydı. Koştum boynuna sarıldım. Altın madalyayı gösterdim ve:

– Bu altın, öğretmenlerimin sana hediyesidir babacığım, dedim.

Babasının da okulla ilgili hiç bir tereddütü kalmamıştı artık.

DENİZ FENERLERİ

Not defterimden:

Sadece öğrenciler değil, veliler de Türk öğretmenlerden çok memnundu. Herkes Türk Okullarına çocuklarını verebilmek için âdeta yarış ediyordu. Acaba neden? Okulların bu kadar teveccüh etmelerinin sebepleri bir değil, birden fazlaydı. Bunu da ancak bir veli gözü ile anlayabilirdik. Türkmenistan Devlet Başkanı'nın da katıldığı bir mezuniyet töreninde, bir öğrenci annesinin yaptığı konuşma metni elime geçti.

Velilerin gözünden Türk öğretmenler şöyle anlatılıyordu: Hürmetli Türkmenbaşı,

Şehri Türkmen Türk Mektebi Müdürü, öğretmen ve terbiyecileri; "Türkmenistan'a yardım" dendiğinde, vatanından, milletinden ana ve babasından bütün sevdiklerinden ayrılıp Türkmenistan için ileri atılan fedakar insanlardır.

Allah'ın (celle celâluhû) razı olduğu kulların içinde bunların da adının olduğunu zannediyorum. Kendileri burada olmasa da, bu insanları buralara gönderip canları ve malları ile destek veren, bir çok zorlukları kendilerine borç sayıp, gece gündüz bizim için sıkıntı çeken, Türkiye'deki kardeşlerimizi de buradakilerin içinde görüyor, onlara da minnettarlığımı bildiriyorum.

Sizler bizim hiç bir zaman düşünmediğimiz ve düşünemeyeceğimiz işleri planlayıp yaptınız. Bizim bağımsızlık kazanmamız ile başlayan, sizin şu işleriniz, bizim Cumhurbaşkanımız Sapar Murat Türkmenbaşı'nın, Turgut Özal'ın ve yukarıda adı geçen yürekleri iman dolu hasbi Türk kardeşlerimizin gayretleri ve Allah-u Teâla'nın onlara hayırlı yeni bir yol açmasından dolayıdır.

Gece gündüz zahmet çekip artırdıkları mallarının ve kazandıkları paralarının büyük bir bölümünü kardeşlerinin yardımına göndermek ve buradaki tanımadığı kardeşlerinin geleceğini düşünerek dertlenmek yapılması çok zor bir iştir. Bunu yalnızca 'Allah rızası için ne yapabilirim' düşüncesiyle dopdolu fedakar insanlar başarabilir...

Bu adanmış ruhların bizim için kıymeti ölçülemeyecek derecede yaptıkları işlerden birisi, geleceğimiz olan çocuklarımızı dert edinmeleridir. Bunlar çocuklarımıza, bilime aşık, vatansever, insanı seven ve hürmet eden, pak yürekli ve helal lokma sahibi olmayı öğretiyorlar. Muallimler ve terbiyeciler gece gündüz yatmadan onlara ana ve babalık yapıyorlar. Onlar bizim çocuklarımızın meşguliyetinden başka da kendilerince terbiyeli ve ahlâklı bir hayat tarzı sürdürerek çocukların gözleri önünde canlı birer güzel örnek oluyorlar. Çocukların aileleri ile sıcak ve yakın ilişkiler içine giriyorlar. Ki, daha bugünden edilen işlerin neticesi görülmeye ve başlamış aileleri için tertemiz, pırıl pırıl çocuklara dönüşmüşlerdi.

İşte bizim bu sözlerimizin canlı bir misali şehrimizdeki Türkmen-Türk Mektebidir. Anlattığımız meselelerin bu mektebin Türk çalışanları tarafından en güzel şekilde temsil edildiğini görüyoruz.

Yaptıkları hizmetin karşılığında beklentisi olmayan bu kara sevdalı kahramanlar çocuklarımızın yiyecek ve giyeceğini, yatacak yerlerini ve eğitim için gerekli her şeylerinin karşılanmasını canla

başla temin etmenin çırpınışı içinde oluyorlar. Öğrencilerin anne ve babaları ile aylık görüşmeler yapıp Mektep içindeki meseleleri kolaylık ile ve herkesin gönüllerini hoş edecek bir incelikle çözüme kavuşturuyorlar.

Bu fedakar ruhların her işleri ALLAH (celle celâluhû) rızasına uygun işlerdir diye düşünüyorum. ALLAH rızasına uygun yapılan işten daha güzeli yoktur. Bu tertip ve düzen yalnız bizim şehrimizdeki mektepte değil, zannediyorum bütün Türkmenistan'daki mekteplerde mevcuttur.

Kur'ân ahlâkı ile ahlâklanmış bu insanların yalnız kendileri değil, aile ve çocukları da kendileri gibi temiz yürekli, güvenilir, ve kardeşlik hizmetine her an hazır biçimde bulunuyorlar.

Bu muhabbet fedaileri şehrimizdeki insanların da sevgilerini kazanıyorlar. Kendilerinin ağır başlı ve güzel terbiyeleri, ince fikirleri, büyüklere hürmet gösterip, küçükleri saymaları- taş ile vuranı, aş ile karşılamaları- iyilik edip karşılığını beklemiyor olmaları, en ağır günlerinizde yüreklere genişlik vermeleri, düğünlerde yine sizinle denk sevinmeleri, hangi meseleden olursa olsun bir mesele sorulduğunda, isteyen sorularınıza günün her saatinde hizmetinizde 'hazırım' diyerek güler yüzle uğurlamaları, bunların bambaşka insan olduklarını ortaya koyuyor.

Onların yanından ayrıldığımda, "Bunlar çok farklı insanlar. Bunlar gibilere dünyada zor rastlanır." diyorum kendime...

Bu kardeşlerimizin yaptığı bütün faaliyetleri gözümün önüne getirip düşündüm de, bu insanları şöyle bir temsil ile hayalen şekillendirmeye başladım...

Bütün dünyayı sanki bir denize benzetiyor; dünya yüzündeki insanları da bu denizin dalgaları, fırtınaları ve tufanları arasında karanlıkta kalmış, korku ve şaşkınlık içinde bocalayan çaresizler gibi görüyorum. Bu hizmetleri kucaklayan ve temsil eden şu kardeşlerimi de, fırtınadan yolunu kaybedenleri kurtarmak ve yol

göstermek için kurulan- Işığı ile karanlıkları delip geçen, yolları-nı aydınlatıp sahil-i selamete çıkaran- deniz fenerlerine benzetiyorum.

Bu insanlardan yaşantı ve terbiye alan çocuklarımızın, vatanımızın geleceğinde güller gibi gelişip büyüyeceklerine, helal süt emmiş vatan sahipleri olup yetişeceklerine inanıyorum.

İnşaallah böyle güzel günleri Allah (celle celâluhû) milletime nasip eylesin. Bizde bir şiirde bir iki satır güzel söz var ben de aynen öyle diyorum ki:

– Önümüzde güneş doğdu TÜRKMENİM.

Bu nasip belki de senin el açıp Allah diyenin içindir diye. Allah rızası için başka kardeşlerinin ihtiyaçlarını kendininkinden öne geçiren insanların derecelerinin, Allah katında da insanların yanında da, çok kıymetli ve paha biçilmez olduğunu idrak ediyor, bu insanlara yüreğimizin bütün hissiyatı ile şöyle dua ediyorum:

Ey bilmediğimiz ve görmediğimiz kardeşlerimiz ile burada vazife alan kardeşlerim. Sizlerin bilerek veya bilmeyerek işlediğiniz günahlarınız var olsa da şu ettiğiniz hayırlı işler sebebi ile Allah bunları temizleyip affetsin. Mizan terazisinin başında sevapları çok, günahları yok olanlardan eylesin. Cennetin kapısından girmeyi, bahçesinde gezmeyi, Allah'ım nasip eylesin. Allah imanınızı, tevhidinizi ziyadeleştirip, sevap işleri önünüzde çoğaltsın.

Bu yalnız benim duam değil, bütün anne ve babaların duasıdır. Allah yaptığınız işleri kabul edip rızasına uygun eylesin. İmanınız gür, yolunuz açık ve ak olsun.

ÖLÜMDEN 40 GÜN ÖNCE DÜŞÜLEN NOT

Not defterimden:

Her doğuş bir ölümün ve her ölüm de yeniden bir doğuşun habercisidir.

***

Geriye bakmadan gittiler. Dönmek için gitmediler. Ve gerçekten de bazıları hiç dönmediler. Yada bayrağa cenazeleri geldi ülkemize. Elime ulaşan bazı mektuplar vardı onlardan geriye kalan. Onların çıktıkları hizmet yolunda candan ve canandan vazgeçecek kadar samimi olduklarını gösteren mektuplardı bunlar. Onlardan ikisi:

Orta Asya kapıları açıldığında ardına bakmadan yola çıkanlardandı. Öğretmen arkadaşları, veliler ve öğrencilerin kısa sürede sevgisini kazanmıştı. Öğrencileri, kelebeklerin ışığa koşması gibi onun etrafında pervane oluvermişlerdi.

Ta ki bir trafik kazasında hayatını kaybedinceye kadar. Cenazesi gözyaşları arasında toprağa verildikten sonra ailesi özel eşyalarının arasından bir mektup buldu.

Kazadan tam 40 gün önce yazılmış mektubu hayret ve gözyaşları içinde okudular. O sanki gurbet ellerde arzuladığı sevgilisine kavuşacağını çok önceden biliyor gibiydi:

– Artık sürem doldu, ben yolcuyum. Sultan'a sultanlık, gedaya da gedalık yaraşır. Af dileyeceğim ve dünyadaki vazifemin bilincinde olacağım. Eyüp El Ensari hazretleri "Beni surların dibine gömün, kılıç seslerini işiteyim." demişti. Beni bir okul bahçesine veya ona yakın bir yere gömün ki öğrencilerimin sesini işiteyim...

Ruhu şâd olsun...

ANA BABAYA SON MEKTUP

Not defterimden:

Ali'nin hikayesi bir kitap olarak yayınlandı. (Tuna boyu şehidinin günlüğü, Kaynak Yayınları, İdris Gürsoy) Ali, Balkanlar'da açılan bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Bayram için köyüne gelmişti. Sayılı günler çabuk geçti. Ayrılık vakti geldi çattı. Bavulunu hazırladı. Anne ve babasının elini öpüp kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki durdu, annesine dönüp:

– Ana, dönemezsem hakkınızı helal edin. Ve sakın arkamdan ağlamayın, dedi.

Sanki içine bir şeyler doğmuştu.

Anne ve baba içten bir sesle;

– Helal olsun oğlum. Uğurlar ola, dediler.

Kısa bir süre sonra Ali'den gelen mektup anne babayı yine ağlattı. Ali, sevgi ve hoşgörüyü duyurmak için çıktığı yoldan memleketine anne ve babasına selam gönderiyordu.

Ali'nin mektubu bir veda mektup gibiydi. Gerçekten de Ali'nin bu mektubu anne ve babasına yazdığı son mektup oldu. Bir süre sonra Tuna Nehri'nde boğularak şehit düştü. O, çok sevdiği Rabbisine döneceğini çok önceden âdeta hissetmişti.

İşte Ali'nin ailesine yazdığı o mektup:

"Çok Kıymetli Babacığım!

Her şeyden önce Allah'ın sıhhat ve selâmetinin üzerinize olmasını diler, hasret ve hürmetle ellerinizden öperim. Anneme selam eder, ellerinden öperim. Kadir abime selam eder ellerinden öperim.

Allahıma binlerce hamdolsun ki bizleri mümin olarak yaratmış. Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetinden kılmış ve sizin gibi muhterem bir aileye mensub eylemiş. Bu nimetlerin şükrünü eda edebilmek için yolunda olmaya çalışıyorum. (Rabbim bizi o yoldan ayırmasın.) Allah'ın yolunda açılan bir hizmet kapısına hiç bir mü'min hayır demez. Bu bir döneklik olur, mü'mine yakışmaz. Ben de karşıma çıkan böyle bir fırsata hayır diyemedim. Böyle bir şey bana da bize de yakışmazdı. Ben de sizin oğlunuza yakışanı yaptım.

Bu din bize kadar ulaşırken bu işe omuz veren bir kısım akıncılarla oldu. Hz. Mevlana da Horasan'dan kalkıp gelmişti. Şimdi de Horasan erenleri ile birlikte gönlümüze taht kurmuş. Eğer onlar olmasaydı bu din bize nasıl ulaşacaktı? Eğer Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Sahabi Efendilerimizi dini tebliğ için etrafa göndermeseydi, bu din nasıl yayılacaktı? İnsanlar hakkı nasıl bulacaklardı? Peygamberimizin ashabı içinde dönek yoktu. Eğer onlar o vazifeyi yapamasalardı, belki Allah korusun biz de puta tapan, ateşin etrafında dans eden insanlardan olurduk.

Biz günde beş defa Allah'a bağlılığımıza yemin ediyor ve bizi bu yoldan ayırmaması için dua dua yalvarıyoruz. Allah da bize onun yolunda hizmet etmek için fırsat veriyor. Hamdolsun.

Size en çok yakışan "Yürü oğlum, Allah yardımcın olsun." deyip sırtımı sıvazlamak olacaktır. Niyetimiz insanlara Allah'ı anlatmaktır. Elbette Allahı, Allahı en çok sevenler anlattılar. Bana akıncı olmak yakışır mı bilmem ama; sizlere akıncı babası, akıncı annesi olmak çok yakışıyor. Allah her aileye böyle bir

şey lutfetmez. Başınız dik, alnınız açık, gönlünüz mesrur, gözünüz aydın olsun.

Sizler tarihin altın sahifelerine akıncı annesi ve babası olarak geçebilirsiniz. Bu Allah'ın büyük bir lûtfudur. Başka türlü yapmak çocukluk olur, size yakışmaz.

Belki de bu mektubu hiç okumayacak, yırtıp atacaksınız. Ama ne yaparsanız yapın, ben sizi her zaman seviyorum. Ama Allah adına seviyorum.

İnşaalah Rabbim size anlayış lütfeder. Ben sizden razıyım. Allah da razı olsun. Size karşı evlatlık vazifemizi yapamadık. Doğru, ama büyüklük size yakışıyor. Affedersiniz, zaten hakkınızı ödememiz mümkün değil. Ama gelin siz bir âlicenaplık daha yapın altı evlattan birisini de Resulullah'a hediye edin.

Yaşınız geçmiş, hepimiz toprak olacağız. Resulullah'ın huzuruna da hediyesiz gidilmez ki. Ayıp olmaz mı yani? Yakışır mı size?

Merak etmeyin Allah yolundayız inşaallah. Hele annem bir çay koysun kaynayıncaya dek gelirim ben. Başka da bir şey istemem. Ellerinizden öper ve müsaade isterim. Yolcu yolunda gerek. Akıncılar oturur mu hiç? Gülerler sonra adama.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kevserin başında bizleri beklermiş. Davranın hele bekletmeyelim. Ölmüş ecdadımızı düşünün bir kere. Toprağın altından bizi seyrediyorlar. Anne baksana ninem kızıyor sana:

– Koyuverin evladımı gitsin, diyor akına. Hem dayım da kızmıyor bana. Çünkü:

– Yasinim ulaştı ona. Baba, dedem kızmaz mı sana? Yakışır mı erlere akından geri kalmak? Allah korusun ömrü yatakta geçmiş derbeder, miskin, leş yığını olarak ölmemi mi istiyorsunuz?

Allah bizi size emanet olarak verdi, şimdi de istiyor. Gelin siz hayır demeyin. Nasılsa bu can, bu tende durmaz. Azrail (aleyhisselâm) kapıyı çalar bir gün. Uzun sözün kısası bu Allah'ın bir lütfudur.

Gelin geri çevirmeyin. Ben döneklik etmemeye kararlayım, size de yakışmaz. Tekrar selam eder, cümlenizin ellerinden hasret ve hürmetle öper, dualarınızı beklerim. Hakkınızı helal edin.

Baba gözün aydın oğlun akında.

Anneler annesi ne mutlu sana.

Ağam sabret hele dönerim bir gün,

Demlensin çayımız dönüş yakında."

Pür kusur Oğlunuz Ali

BİR ŞEHİDİN ANISINA

Not defterimden:

2001 Martı... Kurban Bayramı arefesinde e- mail kutuma yine bir mesaj düştü. Kilometrelerce uzakta, dünyanın dört bir tarafında anadan, yardan ve vatandan ayrı bin bir fedakârlıklarla insanlığa hizmet götüren ilim erlerinden birinin şehit olduğu haberi veriliyordu. Arkadaşı için kaleme alınmış bir mektuptu bu:

"Nasılsınız, iyi misiniz?

Sizi rahatsız ettim, vaktinizi alacağım; ama hakkınızı helal edin. Bir gönül insanından bahsedeceğim:

Ömer bir öğretmendi. Dört aylık öğretmenliği sırasında zihinlerden silinmeyecek işler yaptı, sözler söyledi. Ömer, ilkokulu köyünde bitirmiş, orta öğrenimini bir ilçede tamamlamış ve üniversite öğrenimi için yurtdışına gelmişti. Asıl niyeti ülkesi adına hizmet edebilmekti. Babasının iki oğlundan biri olan Ömer, ufku, inancı ve davranışlarıyla tam bir ruh ve mana kahramanıydı. Babası oğlunun bu arzusuna;

– İki oğlum var, biri bana yeter, diyerek, "Tamam." demişti.

Tek isteği öğretmen olmaktı Ömer'in. Bu vesileyle bir ömür boyu insanlara iyiliği, güzelliği, faziletli olmayı ve doğruyu anlat-

maya kendini adamış olacaktı. Öğretmenliğe başlamanın ilk adımını üniversiteye başlamakla atmıştı. Onun için çok mutluydu. Çok mutluydu; çünkü ömrü ilim yolunda sarfedecekti. Çok mutluydu; çünkü, öğretmenliği meslek edinecekti.

İçi içine sığmıyordu Ömer'in. Hep hareket halindeydi. İnandıklarını yaşayan, yaşadıklarıyla başkalarına da örnek olan aksiyon insanıydı. Üniversite öğrenimi boyunca hep böyle yaşamıştı. Gönül insanıydı; çünkü gönülleri fethetmişti. Üniversiteyi bitirdiğinde 21 yaşında tertemiz bir Anadolu genciydi. Artık o bir öğretmendi.

Bayramı öğrencileriyle geçirip sıla-i rahim yapacaktı. Vefalıydı; çünkü annesinin ve babasının da elini öpüp gönüllerini alacaktı. Yılın iki bayramından birini özellikle ailesinin yanında geçirmek isterdi. Ailesi için çeşitli hediyeler ve hurma almıştı da okulun bahçesine geldiğinde, öğrencilerini bahçede görünce hemen dağıtıvermişti... .

Öğrencilerinden kısacık bir ayrılığa bile tahammülü yok gibiydi. Onların gönüllerini almaya çalışırken içine doğmuş gibi helallik diliyordu. Onlara, "Hakkınızı helal edin. Dua edin. " diyordu.

Ve bir daha dönmemek üzere bayramdan da öte bayram için çıkmıştı yolculuğa. Öğrencileri nereden bilirdi Ömer öğretmenin gerçekten dönmeyeceğini?

Ömer öğretmen gerçek Sevgiliye elîm bir kaza sonucu kavuştu. Gerçek sevgiliye giderken dili Allah'ı zikrediyordu.

Acı haber duyulmuştu. Ömer'in öğretmen arkadaşları, öğrencileri, valideynler ve diğer arkadaşları hep gözyaşı döktüler. Ömer'in ölümüne imrenen arkadaşları, tertemiz şehit olarak tebdil-i mekan etti, dediler ve arkasından da gıyabi cenaze namazı kıldılar. Böyle bir gıyabi cenaze namazı çok az insana nasip olmuştu.

Ömer'in köyü böyle kalabalık görmemişti. Çünkü, Ömer arkadaşına yolda demişti;

– Benim en büyük bayramım yarın köye vardığımda olacak.

Babası da oğlu ile aynı duyguları paylaşıyordu sanki. Komşularına, yiğit baba oğluna kavuşacağı günü şöyle müjdelemişti:

– Komşular yarın benim öyle bir bayramım var ki... .

Gerçekten de büyük bir bayram vardı Ömer'in köyünde. Ömer'in bayramına gelenler gözyaşları arasında dualar okudular ve köyün en güzel yerine defnettiler onu.

"Ne de çok seveni varmış oğlumun." dedi babası. Köylüler de şaşırdı bu topluluğa. Baba:

– Küçük oğlum da Ömer gibi yetişsin, diyordu.

Bütün köylüler Ömer ve arkadaşlarına imreniyordu.

Görev yaptığı yerlerden toprak götürüldü, mezarının üzerine avuç avuç serpildi şehit Ömer'in. Dört tarafına fidanlar dikildi kendi diktiği fidanlar gibi taptaze ve yemyeşil. Şanlı milletini anlatan al bayrak ve görev yaptığı ülkenin bayrağı dalgalanıyordu başucunda.

Tarih öğretmeni Ömer, öğrencilerine tarih okutuyor ve şöyle diyordu:

– Tarihini bilmeyenlerin coğrafyasını başkası çizer.

Dilinden şu cümleler hiç eksik olmuyordu:

– Hani gözler var sözleri anlatır, hani sözler var gözleri ağlatır; bir de anılar vardır değeri geç anlaşılır, gurbet vardır bizleri anlatır.

Gerçekten de şimdi gurbet Ömer'i anlatıyordu.

Ömer öğretmen çok vefalı ve fedakârdı. Çok düşük bir ücrete râzıydı. Aldığı kendini geçindirsin yeterdi. Bu dünyanın bir ücret yeri değil, bir hizmet mahalli olduğuna inanıyor; insanlığa ve milletine hizmeti her şeyin önüne koyuyordu. Mesleğini bu kadar çok seven bir öğretmen görmedim, desem inanır mısınız? Anne yavrusunu nasıl seviyorsa, işte mesleğini o kadar

seviyordu. Ömer'in arkasından günlerce dualar edildi. Kur'ân okundu genç yiğit için. Salat ü selamlar getirildi ve hakiki Sevgiliye emanet edildi.

Sevgili kardeşim Ömer;

Sen fani bir dünyada baki bir hayatı kazandın. Sen Rahmet-i Rahmana kavuştun. Sen sevgililer diyarına sevgiliye yakışır şekilde yüzün ak gittin. Ama bizim ne olacağımız belli değil. Bir bildiğimiz varsa, Rabb'imizin bol rahmeti ve engin mağfiretine sığınıp affımızı diliyoruz. Bizleri inşaallah affeder. Cennetine alır da seninle buluşuruz inşaallah. Amin..."

15. 01. 2001. S. Y.

Bu içten dualara şu mübarek günlerin yüzü suyu hürmetine 'amin,' demeye ne dersiniz?

Ömer'lerin sayısı azalmasın, artsın Allah'ım... . Amin, amin...

ZAMAN TÜNELİNDEN ÇIKIP GELEN DOSTLAR

Dünyanın en büyük havaalanlarından olan New York Jonh Fiztgerald Kennedy havaalanına her gün yüzlerce uçak inip kalkıyor. Zaman zaman hem Türkiye'den hem de çeşitli ülkelerden yolu Amerika'ya düşen bazı dostlarımızı karşılamaya gidiyoruz. Ellerinde küçük valizleri, zaman tünelinden çıkıp geliyorlar sanki. Hey gidi günler diyor, kısa ziyaretlerinde hasret gideriyoruz. Anılar canlanıyor. Sonra bugüne geliyoruz hızla; "Sen neredesin? Ne yapıyorsun?" sorularını peşi peşine sıralıyoruz. Herkesin çileli ama hep sürprizlerle dolu bir hikayesi var. Felaketler, fırtına ve boranların peşi peşine yaşandığı bir dönemde adeta mucizeler de yaşanıyor.

Antalya'dan tanıdığım bir dostumu karşıladım. Portekizce konuşulan bir ülkeden geliyordu. Bir süre önce New York ofiste ulusal bir gazetemizin New York temsilcisi, arkadaşımızın bulunduğu ülkedeki kültür merkezinden övgü ile bahsetmişti. Gazeteci arkadaşıma göre; bu merkez Türk konsolosluğu gibi çalışıyor ve Türkiye'nin tanıtımına büyük katkıda bulunuyordu. Bunu hazırladığı teze konu yapacağını söyledi. Yıllardır görmediğim dostuma bu görüşmeden bahsedince mutlu oldu. Hemen hemen hiç

Türk'ün yaşamadığı, özel okulların yoğun olduğu bu ülkenin sıcak kanlı insanları ile kısa sürede nasıl kaynaştıklarını anlattı.

Yaklaşık beş yıldır bulunduğu ülkede de maalesef insanlar Türkiye'yi ve İslam'ı hiç bilmiyorlarmış. Türk Kültür Merkezi, Türkiye'ye ait değerleri öğrenmek isteyenlere yardımcı olmak için kolları sıvamış. Portekizceyi iyi bilen bir arkadaşları ile bir web sayfası açmışlar. İnteraktif olan siteye her gün ülkenin çeşitli şehirlerinden mesajlar gelmeye başlamış. Çeşitli konularda onlarca soru sorulmuş. Arkadaşım, yolculuk sırasında siteye gelen bir mektuptan bahsetti. Gazeteci merakı ile mektubun içeriğini sordum. 24 yaşındaki bir bilgisayar programcısı, dinleri araştırıyor. Hıristiyanlığı incelemiş, Yahudilik'le ilgili pek çok bilgiye ulaşmış. Ancak İslam'la ilgili istediği bilgilere bir türlü ulaşamamış. Sitedeki bütün yazıları okumuş. Sorular sormuş ve aldıkları cevaplardan sonra bir yorum yazarak siteye göndermiş. Bakın bu yorumda neler yazıyormuş? İşte o mektup:

İyi günler, Nasılsınız?

Sitenizdeki yazıları okumam çok faydalı oldu benim için. Yazıları okumaya başlamadan önce İslam ve İslam'ın esasları hakkındaki bilgim çok sınırlıydı. Tek bildiğim doğrudan Allah'a ibadet edildiği ve Hz. İsa'ya bir ulûhiyet atfedilmediğiydi.

Sitedeki yazıları okudukça sadece İslam'ın nasıl bir din olduğunu anlamakla kalmadım, aynı zamanda kendimi Allah'a daha yakın hissetmeye başladım. "Allah'ın varlığı ve Birliği" hakkındaki yazılar bana Allah ve cennet hakkında yeni bir görüş kazandırdı. Eskiden Allah hakkında çok kaba düşünüyordum, Allah'ın sadece büyük hâdiselerde, evrenin yaratılışında vs. kudretini gösterdiğini sanıyordum. Şimdi ise, Allah'ı en küçük şeylerde, detaylarda, yediğimiz içtiğimizde ve hayatımızla ilgili her şeyde var olduğunu fark ediyorum.

İnanıyorum ki, Allah'ın da inayetiyle, yazılar bana dünyaya yeni bir bakış kazandırdı, en küçük detaylara bile çok hassas bakmamı ve Allah'ın büyüklüğünü daha iyi anlamamı sağlayan bir bakış. Daha önce İslam hakkındaki düşüncelerim çok yüzeyseldi. Arkadaşların tavsiyeleriyle "İslam'da ibadetler" menüsündeki yazıları okudum. Konu ile ilgili pek çok şey öğrendim, pek çok sorularıma cevaplar buldum, hatta bazı yazıları okudukça hayatıma dersler çıkardım. Mesela Ramazan döneminde, anladım ki yapılan sadece yemeyi içmeyi kesme değil, tam bir Allah'a itaat ve ruhî tedavi zamanı. Başkalarının ihtiyaçlarına karşı daha hassas olma ve Allah'a yakınlaşma dönemi. Tüm dinlerde Ramazan uygulansaydı ne güzel olurdu.

İbadetlerin belirli bir düzen içinde, organizeli bir şekilde ve saygı ile yapılması gerekiyor, çünkü ibadet anında kul, En Büyüğün huzurunda, O'nun emrettiklerini yerine getiriyor. Eskiden böyle ritüelleri manasız buluyordum, ama şimdi çok önemli olarak görüyorum. Çünkü kardeşlerimizle veya arkadaşlarımızla konuşmuyoruz ibadet sırasında, her şeyi ve bizi Yaratan'la konuşuyoruz. Rahmeti sonsuz Allah, Şan ve Şeref sahibidir ve bu saygıyı tek hak edendir. Bu şekilde saygıyla ibadet, en azından yapmamız gerekendir.

Çok mutluyum ve sizlere çok teşekkür ediyorum, yoluma çıktığınız için. Her sorum olduğunda, aklıma bir soru geldiğinde, her zaman hazır bir şekilde cevap veriyorsunuz. İnternetteki sitenizden çok şey öğreniyorum, her tavsiye edilen yazı beni Allah'a daha yakınlaştırıyor. Bu beni çok memnun ediyor, çünkü Allah'a ibadet ve kullukla dolu yeni bir hayata başladığımı hissediyorum.

Her fırsatta siteyi ve yazıları başkalarına da tavsiye ediyorum. Yazıların çok basit ve rahat anlaşılan bir okuması var. Direk yazının maksadına yönelik geniş içeriği olan yazılar. Okumaya başladınız mı okumayı bitirmek istemiyorsunuz.

Allah'a emanet olun, Allah sizlerden razı olsun, yolunuzu aydınlatsın ve sizlere hikmet versin.

Angelo

Arkadaşım siteye gelen bazı yorumları da aktardı: "Hayattaki küçük detaylar, insanoğlu tarafından uydurulan karışık tezleri nasıl altüst edebilir, yazılarda bunu çok net gördüm."

"Her şeyin çok detayı var, abdest almaya başlamak için bile pek çok şey yapmak gerekiyor. Mesela gusül var (çok güzel ve gerekli buldum), bence her dinde olmalı. Gerçi biraz detaylı buldum, yani belli ritüellere dikkat etmek gerekiyor. Ama Allah böyle istediyse öyle olacak. Benim şu andaki dinimde böyle bir şeyin olmamasını tuhaf buluyorum."

"Ramazan hakkında ilk okuduğumda korktum. Ama sonra faydalarını okudum ve gördüm ki, çok güzel neticeleri olan bir fedakârlık. Yazının bir kısmında -sadece bizzat açlığı yaşayarak hep açlık çekenleri anlayabiliriz- diyor, bu büyük bir şuur ve hassasiyet oluşturuyor."

Dostum, geldiği gibi zaman tüneline girdi ve gitti. Şimdi yeni dostları bekliyoruz. Kim bilir nerelerden, kimler gelecek? Kim bilir heybelerinde ne mektuplar ve müjdeler olacak?

ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

Yanımda oturan Türk halk müziğinin güçlü isimlerinden biri, şiirler okunurken döndü, gözyaşlarını silerek, 'Jürinin duyguların belli etmemesi lazım ama 'Ne yapacağız, ne yapacağız şimdi?' diye sordu. Sahnede birbirinden güzel şiirleri okuyan öğrencilerden hangisine en yüksek puanı verecektik?

Amerika Birleşik Devletleri'nde bir ilk gerçekleşti. Hem ana dili Türkçe olan öğrenciler hem de Türkçeyi Türk-Amerikan okulları ve Türk kültür merkezlerinde sonradan öğrenmiş öğrenciler, şarkı ve şiir dallarında yarıştı. New Jersey'deki Fellician Kolej salonunu dolduran çeşitli eyaletlerden gelen binlerce Türk de, nefeslerini tutarak bu tarihi olaya şahitlik yaptı.

Türkçe, Amerika ile Türkiye arasında bir köprü oldu. Kuzey Irak'ta teröristlere karşı düzenlenen operasyonlarda şehit düşenler unutulmadı. Yarışmanın hemen başında sınır ötesindeki Mehmetçik'e dualar gönderildi. Bir öğrencinin okuduğu; "Ölen ben miyim anne?" şiiri salonda bulunan herkesi duygulandırdı. Cephedeki askerler ve anneleri için gözyaşı döküldü.

Amerika'ya yıllar önce gelen Türklerin bugün mezarları nerede, bilemiyoruz. İkinci ve üçüncü nesiller de kaybolmuşlar. Çoğu

Türkçe bilmiyor. Kültür ve geleneklerinden uzaklaşarak bu toplumun içinde yok olan niceleri var. New York Başkonsolosu yarışma açılış konuşmasını yaparken bu gerçeğe parmak bastı. Türkçe yarışması tarihe geçecekti. Çünkü bundan sonra gelen nesiller Türkçe ile birlikte kimliklerini koruyabileceklerdi. Başkonsolos bir milleti bir arada tutan unsurları sıraladıktan sonra dil birliği üzerinde durdu, "Özellikle yurtdışında ve Amerika'da yaşayan Türklerin, sonraki nesillere Türkçemizi öğretmesi çok önemli. Kendi dilinden uzaklaşan toplumlar varlıklarını sürdüremez." dedi.

Amerika'daki Türklerin en büyük sıkıntılarından biri de ülkemizin tanınmaması ya da yanlış tanınması. Türk-Amerikan okullarında ve Türk kültür merkezlerinde okuyan öğrencilerin, Türkçeye hâkimiyeti de salonda bulunanların yüzünü güldürdü, karamsar havayı dağıttı. Geleceğe daha umutla bakmamızı sağladı. Amerikalı öğrencilerin performansları gururla izlendi. Lejla Lale Raslananin, Ahsan Khan, Nikola Lue, Ravan Singh, Kila Tyler, Nathasha Awari, Matthew Beaver ve Saida Jefferson isimli Amerikalı öğrenciler muhteşem gösterileri ile herkesi kendilerine hayran bıraktı. Ravan Singh, "Onun arabası var", şarkısını söylerken Mustafa Sandal'ı izliyor hissine kapıldık. Ahsan Khan'ın "Türkiyem" şarkısına ise hep birlikte eşlik ettik. Amerikalı öğrencilerin Türkçeye hâkimiyetleri kadar şiir ve şarkıları duyarak, yaşayarak söylemeleri, kıyafetleri ve dansları görülmeye değerdi. Türkçeyi öğrenen Amerikalı öğrenciler, Türkiye'nin tanıtımına büyük katkıda bulunacaklarını gösterdiler.

Organizasyon ve katılım mükemmeldi. Türkiye'den gelen gazeteciler, yazarlar, sanatçılar yarışmaya renk kattı. Ödül töreninden sonra sahneye çıkan çeşitli renklerde, ırklarda, dillerde ve dinlerde öğrencilerin oluşturduğu "Dünya Barış Korosu"nun seslendirdiği "Hayat Bayram olsa" şarkısı hep bir ağızdan söylendi.

Amerika'nın doğu bölgesindeki bu ilk yarışma için günlerce ve aylarca hazırlıklar yapıldı. Eyaletlerde yapılan yarışmalarda eyaleti

temsil edecek öğrenciler seçildi. Cumartesi günü Brooklyn Amity School'a gelen eyalet birincileri, finalist olmak için zorlu bir yarışa girdiler. Pazar günü ise finaller yapıldı. Her dalda ilk üç belirlendi. Birinci olan öğrenciler 22 Mayıs-31 Mayıs tarihleri arasında Türkiye'de yapılacak olan 6. uluslararası Türkçe olimpiyatlarında Amerika'yı temsil edeceklerdi.

Türkçe yarışması, kuşkusuz Amerika'da Türkçenin yaygınlaştırılması ve daha iyi öğrenilmesini sağlamak açısından yeni bir dönemin başladığına işaret ediyor. Böylesine bir organizasyona katkıda bulunan, emeği geçen herkesi tebrik ediyor, öğrencilere başarılar diliyoruz.

26.02.2008

ALİMİN ÖLÜMÜ

Âlimin ölümü, âlemin ölümü gibidir. Günlerdir gazetelerin sayfalarında yayınlanan bir taziye ilanı var. Akhisar Haliliye Eğitim Vakfı (HEV) kurucularından Hayrettin Eryüksel'i kaybettik.

Âlem bir âlimin, hayırsever bir insanın peşinden ağlıyor.

Eryüksel, tanıyanların ifadesiyle sadık bir dost, vefalı bir insan, edep, nezaket, hoşgörü ve cömertlik timsaliydi.

Akhisar'a çeşitli vesilelerle gittiğimde, Eryüksel'in çalışmalarını izleme ve dinleme fırsatı bulmuştum.

Eğitim ve öğretime büyük önem veriyordu. Onun desteklediği, sahip çıktığı kurslardan binlerce hafız yetişmişti.

Son yıllarda öğrencilerin azlığından şikayet ediyor ve Kur'ân kurslarına öğrenci bulabilmek için maddi manevi çalışmalar yapıyordu.

Hiçbir Kur'ân kursunun kapanmasına gönlü razı değildi. Öğrenci azlığı, onu derinden üzüyordu.

Hacı Hayrettin Eryüksel, 81 yaşında olmasına rağmen dimdik ayaktaydı. Hayır hizmetlerinde öndeydi. Ölümü, yurtiçinde ve yurtdışında onu tanıyan, onun desteğiyle Kur'ân öğrenmiş

binlerce insanı üzüntüye boğdu. Akhisar'daki cenaze törenine pek çok kimse katıldı.

Cenaze namazı kılındıktan sonra Hilaliye Eğitim Vakfı Başkanı Şahin Yılmaz hoca, herkesi duygulandıran bir konuşma yaptı.

"Hayrettin ağabey, müesseselerimizin direğiydi. Bu kadar edepli, nezaketli, hoşgörülü çok az insan tanıdım." diyen Yılmaz hoca, Erzurum'dan Akhisar'a geldiği 1962 yılından bugüne kadar eğitim faaliyetlerinde en büyük destekçisinin Hacı Hayrettin Eryüksel olduğunu anlattı. Yılmaz, "Hizmet yürüyüşünde çok rahattım, çünkü yanımda daima Hayrettin ağabey vardı. 40 yıldır ayakta duran bir direk yıkıldı." dedi. Gözyaşlarına hâkim olamayan Yılmaz'ın, "Bizim çok borçlarımızı affetti, Allah da onun kulluk borçlarını affetsin." sözlerine bütün cemaat, "Amin!" dedi.

1921'de Selanik Kayalar'da doğan Eryüksel, 4 yaşında ailesiyle Manisa Akhisar'a geldi. 2. Dünya Savaşı esnasında İstanbul'da 4 sene askerlik yaptıktan sonra gıda ticaretine başladı. Eryüksel, vefat ettiği güne kadar işinin başındaydı.

81 yıllık ömrüne pek çok hayırlı hizmetler sığdırdı.

Akhisar'da yeri kolay kolay doldurulamayacak olan Hacı Hayrettin Eryüksel'e Allah'tan rahmet, kazada ağır yaralanan eşi, gelini, kızı ve torunlarına acil şifalar diliyoruz.

Eryüksel'in başlattığı ve ölümüne kadar arkasında olduğu Kur'ân hizmetinin, onun sevenleri tarafından devam ettirileceğine inanıyoruz.

Hafızların Kur'ân okuyuşlarını o, mezarından da büyük bir zevk ve huşû içinde dinleyecektir.

25 9 2002

İkinci Bölüm

İSİMSİZ KAHRAMANLAR

İSİMSİZ KAHRAMANLAR

Not defterimden:

'Dünyanın dört bir tarafında açılan okulların arkasında kim var? Değirmenin suyu nereden geliyor?' gibi sorulara öğretmenlerin fedakarlıkları bir cevap teşkil ediyor. Onlar gittikleri beldelerde maaş, yiyecek, makam mansıp sevdasına düşmüyorlar. Madalyonun diğer yüzünde ise Anadolu halkının duaları ve himmetleri var. Tıpkı İstiklal Harbi'nde olduğu gibi insanımız inandığı bu işe, varını yoğunu ortaya koyarak destek oluyor.

Sadece yurtiçi ve yurtdışındaki eğitim faaliyetleri de değil. Topyekün bir insanlık bu gönül erlerinin ilgi alanında. Dünyanın neresinde bir acı, gözyaşı varsa oraya koşuyorlar. Depremde, sel baskınında felaketzedelerin yarasını sarıyorlar. Ramazan'da fakirlerin yardımına koşuyorlar. Kurban'da yollara düşüyor, Afrika'ya kadar yoksullara et dağıtıyorlar. Varları yoksa, kendilerini ortaya koyuyorlar. Onlardan not defterime düştüğüm örnekler var. Erzurum'da ziyaretime gelen Ziya amca örneğinde olduğu gibi:

Kendini Vakfeden İnsan ve Muhasebe

Bir vakıf insanla tanıştık. Yurt içinde ve yurtdışında özel müteşebbislerin açtığı okullar nasıl başarıdan başarıya koşuyor? Bir

mucize nasıl gerçekleşiyor? Bu okulların arkasında acaba başka bir şeyler mi var?

Bu insan, kamuoyundaki pek çok kişinin kafasındaki bu ve benzeri sorulara cevap olacak şeyleri söyledi, anlattı.

Hacı Ziya Baysan... 60 yaşında... Isparta Sav'lı... İnşaat ustası... Yılın 6 ayını Nahçıvan'da geçiriyor... Ömrünü, sanatını buradaki Türk okullarına hasretmiş... Isparta'ya giderken büromuza uğradı. Bir rüzgar gibi geçti. İçimize inşirah saldı. Dedik ki:

Hacı Ziya amca anlat, seni Nahçıvanlara götüren nedir? Gözleri daldı. Tane tane konuştu:

– Nahçıvan'daki Türk okullarının finansmanını Isparta'daki işadamları üstlenmiş... Ben de Ispartalıyım... Bağ- Kur emekli maaşı ile geçinen bir insanım. Bu eğitim hizmetlerini takdirle karşıladığım için yardımda bulunmak istedim, ancak maddi katkıda bulunamıyordum. İnşaat ustası olduğum için de, ustalığımla bir faydam olsun diyerek Nahçıvan'a gitmek istedim. Bu talebim kabul gördü...

Hacı Ziya amca Ruslar'dan kalma köhne binaları bir kaneviçe titizliği içinde işleyerek tamir ediyor, süslüyor, onlara yeni bir şekil, yeni bir ruh veriyor, bu emeğinin karşılığı olarak hiç bir ücret almıyor... .

1993'ten beri yılın 6 ayı Nahçıvan'da. Peki bu zor olmuyor mu? diye sordum. Ziya amca:

– Hayır... Türkiye'ye döndüğümde, gözümde Nahçıvan tütmeye başlıyor. Oradaki pırıl pırıl, tertemiz öğrenciler gözümün önüne geliyor. Oradaki fedakâr, cefakâr, sadece Allah rızası için çalışan, kıvranan öğretmenler aklıma geliyor, sıkılıyorum... Sıkılıyorum çünkü Isparta'da yatağımda ölmekten korkuyorum. Bir an önce onların arasına dönmek için can atıyorum… dedi.

Bu kez Ziya amcaya Türk öğrencilerini sordum. Başladı Türk öğrencilerini anlatmaya:

– Türk Kolejlerinde okuyan öğrenciler hemen seçiliyor. Sokakta onları fark edersiniz. Nahçıvan'da onların ayrı bir yeri var... Bir gün sıva yaparken, bir öğrenci bana çarptı. Yanlışlıkla olan bu kazadan sonra öğrencinin ellerime sarılıp bir 'Hacı dede özür dilerim' demesi vardı ki anlatamam. Nasıl eziklik duydu!... Bu öğrenciler yarın önemli görevlere geldiğinde Türkiye'yi hiç üzmeyecekler.

Nahçıvan'da hayat zor. Kışlar daha da zor... Doğal gaz kesilmiş. Soba yok. Kömür, odun yok. İnsanlar gazyağı ve elektrikle ısınıyorlar... Kış şiddetli geçince, sular donuyor, elektrikler kesiliyor... Isınma sorun oluyor...

Hacı Amca da, Türkiye'den giden öğretmenler gibi sıcak yatağını, Sav'daki bağ ve bahçelerini bırakmış gelmiş Nahçıvan'a. Her türlü zorluğa sadece Allah'ın rızasını kazanabilmek için göğüs geriyor... Bir gün, Hacı annenin rahatsızlığı sebebi ile kaplıcalara gitmesi gerekiyor. Randevular alınıyor. Hacı Amca Isparta'ya dönmek için bavulunu topluyor. Ancak öğretmenler, diyorlar ki:

– Amca, sana burada çok ihtiyacımız var. Kış gelmeden şu işleri bitirsen de öyle gitsen.

Hacı Ziya Amca tereddüt içinde kalıyor. Gece bir rüya görüyor. Sabah olunca öğretmenlerin yanına giderek diyor ki:

– Kalıyorum. Ben sizi bu vaziyette bırakıp gidersem, Allah o kaplıcalarda bize şifa vermez.

Bu inanç, bu iman Hacı Amca'yı Nahçıvan'da bırakıyor...

Bu kez Hacı Amca'ya içinde bulunduğumuz sıkıntılı dönem geçecek mi? Ülkemizin üzerindeki kara bulutlar dağılacak mı diye sordum... Çok net ve kesin konuştu:

– Elbette...

Bildiği şeyler vardı, söylemedi...

– Ben bunları anlatmaya mezun değilim, ama göreceksiniz, güzel günler yakın. Bize, ülkemizin samimi insanlarına düşen çok çalışmak, yılmadan, ümitsizliğe düşmeden çalışmak, dedi...

7'den 70'e herkesin kendisine sorması gereken şu; Acaba biz Hacı Ziya Amcalar'ın ve yurtdışında ülkeleri için canlarını dişlerine takmış eğitim hizmeti veren öğretmenlerin neresindeyiz? Galiba en çok yapmamız gereken şey bu muhasebe olsa gerek...

31. 12. 1997

***

Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz. (Hadis-i Şerif)

Çin'de de olsa ilim arayın. (Hadis-i Şerif)

***

BİR GÖNÜL DOSTUNUN ÜZÜNTÜSÜ

Not defterimden:

Hacı Kemal Erimez vefat edinceye kadar, hizmet deyip koştu. Şeker hastalığı, yaşlılık onun hızını kesmeye yetmedi. Türkiye'de bir çok hizmette önde olan Hacı Erimez, Tacikistan'da açılan okullara da öncülük etmişti. Cenazesine binlerce öğrenci katıldı, bir çoğu Tacik olan öğrencileri de onu son yolculuğuna gözyaşları ve dualarla uğurladılar. Hacı Kemal Erimez'le ilgili küçük bir hatırayı yakın bir dostundan dinlemiştim.

Ömrünü tam anlamıyla insanlığa faydalı olmaya adamış bir işadamıydı. İşini gücünü bırakmış hayır yapabilmek için koşturuyordu.

Vefat ettiğinde arkasında elinden tuttuğu gözü yaşlı binlerce genç bıraktı. Türkiye'nin dört bir yanından ve dünyanın çeşitli ülkelerinden ve özellikle de Tacikistan'dan öğrenciler onu son yolculuğuna uğurlamaya gelmişti.

İnsanları bu gönül insanını uğurlamaya sevk eden sebepler neydi?

Bir gönül dostu hiçbir zaman yüreklerimizden silinmeyecek Hacı Kemal Ağabeyimizi anlattı:

– İşadamı Hacı Kemal Erimez, 1995 yılında eşini kaybetti. İstanbul Fatih caminde kılınan namazdan sonra hacı anne son yolculuğa uğurlandı. Başsağlığı için gelenleri Erimez, evinde kabul ediyor, taziyeleri alıyordu.

Hacı Erimez'in çok üzüldüğünü görünce şöyle bir soru sordum:

– Hacı Abi, Hacı annenin ölümü seni neden bu kadar sarstı? Sen de, ben de biliyoruz ki Allah'tan geldik, yine Allah'a döneceğiz. Hacı -anne de geldiği yere döndü. Yıllardır sen bir büyüğümüz olarak bize hep sabrı tavsiye ettin. Nedir bu halin?

Hacı Kemal Erimez, yaşlı gözlerini kaçırmaya çalışarak şu cevabı verdi:

– Bu kadar yıllık hayat arkadaşımı kaybettim. Tabii üzgünüm. Ama asıl beni üzen asıl mesele şu:

Ben bu güzel hizmetleri tanıdıktan sonra 36 yıl geçti, 36 yılda 36 ramazan geçirdik, çoğu zaman hacı anne ile evde iftar açamadık. Ben ona söz vermiştim. Allah bizi bu sene Ramazan'a erdirirse daha çok birlikte olacaktık, ama nasip olmadı, sözümü tutamadım ona çok üzülüyorum.

YARDIM KAMPANYASI

Not defterimden:

Çile, yüce hedeflere varmanın ve yüksek neticeler elde etmenin tek yoludur.

Zaman, Nahçıvan'a yardım kampanyası düzenlemişti. Kampanya'da nakit yardım gibi, giyecek, yiyecek gibi yardımlar da kabul ediliyordu. Gazete merkezinde toplanan yardımlar kamyonlarla Nahçıvan'a gönderildi. Kamyon şoförlerinden birinin anlattığı hadise unutulacak gibi değildi:

Küpeler

"Nahçıvan'a giden yardım kamyonunda şofördum. Yola çıkmadan önce hanımla vedalaştım.

Onlar bize Kurtuluş Savaşı'nda yardım ettiler sıra bizde, dedim.

Sabah oldu tam yola çıkarken eşim:

– Madem onlar bize bileziklerini göndermişler sen de al şu küpeleri, dedi.

Uzun bir yolculuktan sonra Nahçıvan'a ulaştık. Bizi coşku ile karşıladılar. Devlet başkanları ile görüşme esnasında özel kalem notlar alıyordu. Ancak kalemi arada sırada tutukluk yapıyordu. Ona bir kalem hediye ettim. Çıkışta kızcağız bize yaklaşıp:

– Ağabey, annem bir Türk görmeden ölecek miyiz? diyor. Bize gelir misiniz? dedi.

Daveti, inşaallah geliriz diye kabul ettik. Ancak bir türlü fırsat bulamadık. Üçüncü gece rüyama giren iki kişi:

– Söz verdiniz, gelmediniz, diyordu.

Rüyayı arkadaşlarıma anlatınca onlar da özel kalemin davetini hatırlatıp:

– Gidelim, dediler.

Yola çıktık ve hanım kızın verdiği adrese gittik.

Bir yaşlı kadın bizi kapıda karşıladı, bağrına bastı. Evinde ne var ne yoksa ikram etti. Bu misafirperverlik karşısında aklıma hanımın verdiği küpeler geldi. Çıkardım ve:

– Bunu hanım size gönderdi, diye yaşlı kadına verdim.

Yaşlı kadın kutuyu eline aldı. İçinde ne olduğunu bilmiyordu. Dışarı çıktı ve kutuyu kızına verdi. Biraz sonra evin kızı kutuyu açmış elinde küpelerle içeri girdi. Bir türlü konuşamıyordu. Elindeki küpeleri bize gösterirken şöyle diyordu:

– Yengem, nereden biliyordu, nereden biliyordu bir hafta sonra düğünüm olduğunu? Nereden biliyordu bir tek küpelerimin eksik olduğunu?"

"SEVİREM EY ZAMAN! ELİNİ VER MENE"

Not defterimden:

Nahçıvan'a gazetenin 9. kuruluş yıldönümü münasebetiyle düzenlenen bir tören için gitmiştim. İzlenimlerimi yazdım... Ancak heyetimizi duygulandıran sürpriz, Nahçıvanlı bir öğrencinin Zaman için yazdığı şiiri okumasıydı:

"Düştük yola... Iğdır üzerinden Hasret köprüsüne oradan da Nahcivan'a uzandık. Hasret Köprüsü'nün iki tarafı da dolu. Nahcivan'dan her gün Türkiye'ye binlerce insan giriş yapıyor. Azerilerin kullandığı Rus arabaların koltukları sökülmüş, meyve sebzeden tutun, her türlü malı Iğdır'a taşıyorlar. Gayeleri bir kaç kuruş para kazanmak...

Turistlik amaçlı ziyaretler için otobüsler sıraya girmiş. Bizim giriş yaptığımız sırada Iğdırlı 100'ün üzerinde öğretmen de Hasret köprüsünü geçmişti. Sınırdan 160 Km. içeride olan Nahcivan şehrine yol alırken, alabildiğine uzanan tarlalar gözümüze çarpıyor. Çoğu bağ, şaraplık üzüm yetiştiriliyor.

Nahçıvan'ın meyve sebzesi ünlü ve lezzetli. Üretim fevkalade ama pazar yok. Aras sınır, Nahçıvan da Iğdır'ın devamı... Ağrı'nın

kar ve bulutlarla yüklü muhteşem zirvesi Ermenistan'dan da Nahçıvan'dan da görülüyor.

Toprak ve iklim aynı. Ya insanlar... Onlar da... Aynı dili konuşuyor, aynı şeylere iman ediyoruz. 70 yılın izleri var Nahçıvan'da. O izler de silindi mi, farkımız kalmayacak.

Gençler yok, hepsi askerde ve savaştalar. Çocuklar, genç kızlar ve yaşlılarla dolu sokaklar. 3 Türk kolejinde Nahçıvan'lı çocuklara iyi bir eğitim imkanı sağlanıyor. Bakan ve Meclis Başkanı dahil herkes bu yatırımı yapanlara minnet duyguları besliyor. Nahçıvanlı'lar bu çocuklarla geleceğe daha ümitle bakıyorlar.

ZAMAN'a büyük teveccüh var.

"Bizim gazetemiz" diyorlar. Nahcivanlı'lar... Azerbaycanlılar ZAMAN'ı okuyorlar. Gazetemizi Türkiye'den gelen bir mektup kabul edip ona sahip çıkıyorlar.

Eğitim ve Kültür Bakanları Zaman gazetesi hakkında şakirane iftihar ederek içlerindeki duygu selini bakın nasıl dillendirdi:

– Zaman, sesimiz, soluğumuz oldu, en zor anlarımızda haklı davamızı dünyaya duyurdu, dediler.

Nahcivan Hanım Kızlar Koleji'nde bir öğrencinin ZAMAN için yazdığı şiir ise hepimizi duygulandırıyor:

Dayan Zaman

Bir kış gününde, dağıldı serhadler
Yandılar Meftiller, çıldı serhadler.
Gamıştı gözlerim,
yandıkça direkler
Dillerde ne arzu, yürekte dilekler.
Dayan, dayan ZAMAN, dayan
Hicrana olmasın aman.
Kış günündeki halk bir oldu,

Hasretler dağıldı. deryalar duruldu.
Nağmeler fısıldar yer mene, gök mene
Sevirem ey ZAMAN
elini ver mene.
Dayan, dayan ZAMAN, dayan,
Hicrana olmasın aman

6 Kasım 1994

UÇAK

Not defterimden:
"Dert insanı uyutmaz."

Victor Hugo

***

Türk müteşebbisleri Türk Okullarına destek oldular. Her yıl yapılan mezuniyet törenlerine, kafileler oluşturup gittiler. Yolculuklar unutulmaz hatıralarla doluydu. İzmirli bir işadamı daha havaalanında yaşadıklarını anlatmıştı:

"İzmir'den bir grup iş adamı bütün hazırlıkları yaptık. Sabahın erken saatlerinde uçağımız kalkıyordu. Saat 05'te Menderes havaalanında olmamız gerekiyordu. Önce İstanbul'a, oradan da Kazakistan'a uçacaktık.

Kazak Türk okullarındaki mezuniyet törenine davetliydik. Kazak öğrenciler günlerce bu törene hazırlanmışlardı. Kazak yetkililere, velilere ve Türkiye'den gelecek okullara destek veren biz işadamlarına nefis bir program sunacaklardı. Biz de hazırlıklıydık. Hediyeler, kitaplar, plaketler bavullara yerleştirilmişti. Sabah tatlı bir telaşla havaalanına geldik, ancak saat beşi biraz geçiyordu. Bavulları aprona taşıyıp, bilet işlemleri için vezneye gittiğimizde hiç

de hoş olmayan bir sürprizle karşılaştık. Uçak, az önce kapılarını kapatıp havalanmıştı. Donduk kaldık. Sağa sola telefon etmeler, görevlileri ikna çabaları hiçbir şeyi değiştirmedi. Bir sonraki uçakla İstanbul'a uçsak bile Kazakistan uçağına yetişmemiz mümkün değildi. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Hem kendimiz hem de Kazak öğrencilerin yaptığı bütün hazırlıklar boşa gidecekti. Törende tam bir hayal kırıklığı yaşanacaktı. En çok da Türk öğretmenlere üzülüyorduk. Onlar Türkiye'den bekledikleri misafirler gelmeyince kimbilir nasıl mahçup olacaklar, boyunları bükük kalacaktı.

Havaalanından kimse gitmek istemiyordu. Her birimiz bir kenara yığılıp kalmıştık. O esnada dış hatlar terminalinin anonsundan bir ses duyuldu. İstanbul'daki sis sebebi ile İzmir'den havalanan uçak Atatürk Havalimanına inememiş ve geri dönüyordu.

Kulaklarımıza inanamıyorduk. Bu bir hayal olmalıydı. Anons tekrarlandı. Evet yanlış duymamıştık, kaçırdığımız uçak geri dönüyordu. Üzüntülerimiz büyük bir sevince dönüşmüştü. İstanbul'daki sis Kazak havayollarına ait uçağın da kalkmasına engel olmuştu.

Uçağa bindik ve sis kalkınca İstanbul'a havalandık. Atatürk Havalimanı'na uçağın tekerlekleri değdiğinde Kazak Havayolları'na ait uçak da kalkış hazırlıklarına başlamıştı. Adeta uçarak diğer uçağa koştuk. Kazakistan'da yüzlerce göz bizi bekliyordu."

BİR PARÇA ET

Not defterimden:

Türk müteşebbisler, gittikleri ülkelerde halkla çok sıcak dostluklar kurup geliştiriyordu. Fakir, kimsesiz insanlara ve öğrencilere yardım eli uzatılıyordu. Deprem, sel gibi felaketlerden sonra da dernek ve vakıflar seferber oluyor, toplanan yardımlar ihtiyaç sahiplerine bizzat işadamlarının elleri ile dağıtılıyordu. Bir gönül dostu Kırgızistan'da Kurban Bayramı vesilesi ile yapılan bir yardımı anlatmıştı:

Kurban Bayramı'nda yurtdışındaki fakir ve kimsesiz insanlar unutulmuyordu. Türkiye'den gönüllü kuruluşlar, toplanan kurban yardımlarını fakir ülkelere götürüyor, aldıkları hayvanları keserek ihtiyaç sahiplerine dağıtıyorlardı. Kırgızistan'da okulların böyle bir organizasyonu önceden duyurulmuş ve ihtiyaç sahipleri programa davet edilmişti. İnsanlar kurban etlerinden alabilmek için sıraya girmiş, bekliyorlardı.

Yaşlı bir kadın da bekleyenler arasındaydı. Kendisine sırası gelince yardımı almadan önce sordu:

– Yavrum, siz Müslümansınız. Müslüman olmayanlara da bu eti veriyor musunuz?

Tereddütsüz cevap verdim:

– Evet veriyoruz.

Kadın:

– Ben Müslüman değilim. Yani bana da verecek misiniz? diye tekrar sordu...

Cevabımız yine netti: Tabii teyze. Etinizi lütfen alın. Dedik.

Kadın, kendisine uzatılan paketi aldı ve evinin yolunu tuttu. Bir gün sonra yaşlı kadın yanımıza geldi:

– Sizin dininiz nasıl bir din? Sizden olmayanlara da yardımı emrediyor. Merak ettim. diyordu.

Yaşlı kadınla olan sohbetimiz orada kaldığımız süre içinde hemen hemen her gün devam etti. Bir haftalık programımızı bitirmiş ayrılacaktık ki, yaşlı kadın yine yanımıza geldi. Bizden din ve kültürümüzü anlatan kitaplar istedi. Ayrılmamıza üzülüyor ve hiç olmazsa bu kitaplarla sohbetimizin devamını diliyordu. Kendisine bazı kitaplar verdik.

Türkiye'ye döndük. Bir süre sonra Kırgızistan'dan telefon geldi. Kurban eti vesilesi ile tanıştığımız teyze kelime-i şehâdet getirerek Müslüman olmuş ve bir gün sonra da vefat etmişti.

DUANIN GÜCÜ

Not defterimden:

"Duadan bıkkınlık göstermeyiniz. Çünkü dua ile beraber olan hiç kimse helak olmamıştır."

Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)

"Hiç kimse karşılığını almadığı bir dua etmemiştir."

Emerson

Söz şimdi aydınlık ruhlardaydı. İnsanlık bunlarla yeniden kendini keşfedecek ve varlık hiyerarşisi içinde hakikî yerini alacaktı. Bu itibarla, onlar yolları gözlenen bir nesildi; her biri kendi çapında birer diriliş havârîsi olan bu kutluların ellerinde dostluk buketleri, dudaklarında kardeşlik neşideleri vardı.

M. Fethullah Gülen

"1994 yılında Kazakistan'a giden bir grup müteşebbis olarak Türk okullarından birine ulaşabilmek için karayolunu seçmiştik. Bir şehirden bir şehire 350 kilometrelik yol uzun ve yorucuydu.

Benzin istasyonu da olan bir dinlenme tesisinde mola verdik. Kafilede bulunan Hüseyin öğretmene, istasyon sahibi çok büyük

bir yakınlık gösterdi. Müşterilerden bazılarının abdest aldığını görünce Hüseyin Bey'e;

– Namaz kılacak yerimiz var, dedi. İstasyon sahibinin "mescit" dediği yer otobüsten bozulmuş barakayı andırıyordu. İçerisi temizdi. Seccade ve tesbihler dikkat çekiyordu. Küçük mescidin en ilginç yanı ise giriş kapısındaki "bar" yazısıydı.

İstasyon sahibi meraklı bakışlarımızı görünce anlattı:

– Biz üç kardeşiz. Dinlenme tesislerini 10'ar gün dönüşümlü çalıştırıyoruz. Diğer kardeşlerim burayı bar olarak kullanıyor. Bana sıra gelince, Türkiye'den gelen misafirlerden bazıları namaz kılmak için yer istediği zaman bar kısmını mescide çeviriyorum.

Heyetle ve Hüseyin Bey'le uzun süre sohbet eden istasyon sahibi Türkiye'den gelen misafirlerini uğurlarken adreslerimizi istedi. Ailece sizlerle görüşmek isterim, diye de ekledi. Bir hafta sonra istasyon sahibi, Hüseyin Bey'in verdiği adresteydi.

İstasyon sahibi Doktor, önceleri ateistti, ancak girdiği bir ruhi bunalımdan sonra Moskova'ya giderek dinlerle ilgili araştırmalar yapmıştı. Okumuş, araştırmış ve en sonunda en mükemmel din olarak İslamiyetle buluşmuştu. Din-i İslamı yaşamak istiyordu. Doktor, bir süre sonra şehirde özel bir şirkette müdür olarak çalışmaya başladı. Yaklaşık 3 sene sonra dostu saydığı Hüseyin Bey'e artık memleketine dönmek ve işinin başına geçmek istediğini söyledi.

Gerçekten geldiği gibi gitti. Ancak bu sefer ticarette başarılı olamıyordu. Çevresine bir şey anlatması da mümkün olmamıştı. Çok dara düşmüş, sıkışmıştı ki bir gün sonra Hüseyin Bey çıkageldi. Ona sıkıntılarını anlattı. Dertleşti ve fikir alış- verişinde bulundu. İstasyona yakın yerde bir alış- veriş merkezi açtı. Kısa sürede büyük kazanç sağladı. Ailesi ve kardeşleri ile arası düzelmişti. Artık anlattıklarını kardeşleri dinliyor ve onlara tesir edebiliyor, sözlerinden dışarı çıkmıyorlardı.

Çözemediği tek problemi kalmıştı. Babaları sürekli sarhoş geziyordu. Ona çok üzülüyorlardı. Bir Kadir gecesi kardeşleri ile birlikte Allah'a el açıp dua ettiler. Bir süre sonra babaları da içkiyi bırakmıştı.

Doktor, bulunduğu çevrede bir ışık olmuş ve etrafını aydınlatmaya başlamıştı. İstasyonu genişletmiş, otobüsten bozma barakanın yerine bir mescit yaptırmıştı.

Türkiye'den gelen misafirlerin uğradığı bir uğrak yeriydi tesisi ve onlara hayatındaki bir sırrı yıllar sonra şöyle anlatıyordu:

– Ateizmin ruhumu karartan kıskacından kurtulunca arayışım daha da arttı. Sürekli okuyor bu arada dağlara çıkıp, ellerimi Allah'a açıp yalvarıyordum. Allah'ım ne olur bana bir dost gönder. Elimden tutsun. Seni bana anlatsın. Bana yol göstersin. Bendeki eksikleri gidersin. Ben de onun vesilesi ile sana yaklaşayım. Allah'ım ne olur! Yana yakıla yaptığım bu dualardan sonra bir gün Hüseyin Bey geldi. Anladım ki Allah'tan istediğim dost gelmişti. Onun yanına sığındım ve ondan çok şey öğrendim. Tekrar memleketime dönüp sıkıntılar içinde kıvrandığımda da ellerimi açtım aynı duaları yaptım;

– Ne olur Allah'ım. Ben aciz kaldım. Kardeşlerime bir şey anlatamıyorum. Ne olur onlara tesir edebilmek için bana yardım et, bir güç ver.

Bu dualarla kıvranırken yine Hüseyin bey kapımı çaldı. Onunla görüştükten sonra ticarete atıldım ve başarılı oldum. Babama çok üzülüyorduk, kardeşlerimle birlikte el açıp dua ettik. Kalpler onun elindeydi.

Doktor Bey, duanın gücüne yaşayarak inanmıştı. Her sıkıştığında ellerini açıp Rabbisine dua etmeyi ihmal etmiyordu. İnsanın en büyük gücü duadır diyordu.

Üçüncü Bölüm

DEPREM VE RAMAZAN

17 AĞUSTOS... BÜYÜK DEPREM

Not defterimden:

17 Ağustos 1999 Marmara depreminden hemen sonra ülkenin dört bir yanında yardım kampanyaları düzenlendi. Marmara Bölgesini yerle bir eden 7. 8 şiddetindeki depremde 30 binin üzerinde insan vefat etmişti. Yurtdışında ve yurt içinde eğitim faaliyetleri ile milletimizin yüzünü güldüren gönüllü kuruluşlar burada da varlıklarını hissettirdiler. Ülkenin dört bir yanından yardımlar topladılar, kervanlar teşkil edip bizzat yerlerine ulaştırdılar ve günlerce deprem bölgesinde kalarak yardıma muhtaç insanlara kendi elleri ile yardımları teslim ettiler.

Bölgeyi bir an olsun yalnız bırakmayan gönüllülerin teşkil ettiği yardım ekipleri ile birlikte iki defa yerle bir olan şehirlere gittim. Şahit olduğum ve daha sonra yardım ekiplerinden dinlediğim hadiseler kayda değerdi.

Hani Bunun İlk Sahibi?

Depremden kısa süre önce Gölcüklü bir iş adamının kapısını fakir öğrenciler için burs toplayan bir vakfın üyeleri çaldılar. Zengin işadamının kaşları çatıldı. Fakir öğrenciler için kapı kapı dolaşan bu insanları tersledi:

– Siz kimsiniz? Neden para topluyorsunuz?

İşadamları, bu işi gönüllü yaptıklarını ve Allah'ın rızasını kazanmaktan başka bir gayelerinin olmadığını anlattılar. Ancak zengin işadamının bu sözlere karnı toktu:

– Gidin buradan. Size verecek beş kuruşum yok. Allah'ın rızasını arıyorsanız, Allah'tan isteyin.

Burs aramak için yola çıkan gönül insanları, gönülleri kırık başka kapıların tokmağını tıklatmak için işyerini terk ettiler.

17 Ağustos depreminin merkezi Gölcük'tü. İlçe yerle bir olmuştu. İşyerleri, evler ne varsa yıkılmıştı. Bir gecede nice zenginler fakirler arasına katılmıştı.

İlçe merkezinde çadırlar kurulmuştu. Depremzedeler küçücük bir yardım alabilmek için uzun kuyruklar oluşturuyorlardı.

Deprem öncesi kendisinden burs istemeye gelen insanları kovan zengin işadamı da o kuyruklardan birinde, bir tas çorba alabilmek için sıra bekliyordu.

***

Mülk sahibi mülkünde istediği gibi tasarruf edebilir ve mülkünde yalnız mülk sahibi tasarrufta bulunabilir.

BÜNYAMİN ÖĞRETMEN

Not defterimden:

İzmit Özel Erkul Erkek Lisesi öğretmenlerinden Bünyamin Demiryürek, evinin enkazı altında kalarak şehit oldu. Bünyamin öğretmen 1971 doğumluydu. Yüksek tahsilini İnönü Üniversitesi'nde yapmıştı. 1996-97 eğitim-öğretim yılında Özel Erkul Lisesi'nde göreve başlamış, kısa sürede öğrencileri ile çok iyi bir diyalog kurarak, kendisini herkese sevdirmişti.

En yakın arkadaşlarından yine aynı lisede görevli Lütfü Altun 17 Ağustos gecesi Bünyamin öğretmeni evinde misafir etmişti. Lütfü Bey'le gecenin geç saatlerine kadar dünya lezzetlerini tahrip edip acılaştıran ölümü andılar. Sohbet bir tefekküre dönüşmüştü. Lütfü bey anlatıyor:

Deprem akşamını unutamıyorum. Bünyamin Öğretmen;

– Acaba nasıl ve ne şekilde öleceğiz? diye sordu.

Evliydi. Sohbetin bir yerinde ;

– Ben ölürsem Tuğba'ya kim bakar? dedi.

– Tuğba, 2.5 yaşındaki küçük kızıydı... Yine kendi sorusuna kendisi cevap verdi;

Dedesi var ya. Siz varsınız ya!

Ailesini memleketinde bırakan Bünyamin Öğretmen'i o gece evimde misafir etmek istedim, ancak o kendi evine gideceğini söyleyip veda etti. Ayrılmadan önce de sıkı sıkıya tembihledi:

– Sabah okula giderken beni de çağır.

Bünyamin Hocaya, çağırsam da sen gelmezsin diye takıldım. O ısrarla;

– Gelmesem de sen yine de çağır! dedi.

Lütfü Hoca unutamadığı o geceyi anlatmaya devam etti:

– Sarsıntı ile uyandık. Bu bir deprem olamazdı! Evet, kıyamet kopuyor dedik ve çocuklarımızla birbirimize sokulup dua etmeye başladık. İlk paniği atlatınca kendimizi dışarıya attık. Komşular geldiler. Herkes birbirine adeta rapor veriyordu. Şu ev de yıkılmış, şu apartman da göçmüş. Aklıma gece hoş sohbet ettiğimiz Bünyamin Öğretmen geldi. Onun evine doğru koştum. Evi enkaz yığını haline gelmişti. Onu, onun istediği gibi çağırdım, çağırdım. Ama, gelmedi... .

ÖĞRETMENE SESLENİŞ

Not defterimden:

Depremden sonra bir öğrencisi Bünyamin Öğretmene ithafen şu şiiri yazmıştı:

Ben karanlık caddelerin loş sokaklarında elinden tuttuğun,
Köprü altında sesini duyup yanına geldiğin hani,
Hani gözlerine bakıp güldüğün,
Tineri alıp da elinden öğüt verdiğin,
Şimdi kendini şanslı sayan o sökük pantolonlu çocuğum.
Seni hep hatırlıyorum artık.
Etrafı güllerle bezeli bir çelengin ortasında sen varsın,
Ve iyi ki vardın sen... .
Yıllar önce yamalı pantolonla bulduğun zaman beni
Üstümdeki çalıntı kazağın sahibini sorarken hani.
Hep gözlerinde yarını görüyordum,
Umutlarla dolu yarınımı senin gözlerinde gördüm ben.
Senin gözlerinde gördüğüm güzelliklerin hepsini,
Ve en güzelini; Acılara gülümsemeyi senden öğrendim.

Şimdi bu takım elbisenin içindeyken ben

Ve sen... .

O dualarla dolu kabrindeyken.

Şunu bilmeni istedim rahat ol öğretmenim

Gönlün rahat olsun emi. Yıllar önce karanlıkta elinden tuttuğun çocuk,

Şimdi yaşatır oldu senin emellerini.

Cenk Ertürk

ŞİİRDEKİ GİBİ OLMUŞTU HER ŞEY

Not defterimden:

Özel Erkul Lisesi İzmit'in en başarılı liselerinden birisiydi. Depremden sonra vatandaşların yardımı ile okul kısa sürede yeniden inşaa edilip eğitim öğretime başladı.

Okulun enkazı kaldırılırken bir öğretmen 17 Ağustos'tan çok önce yazılmış bir şiir buldu.

Edebiyat öğretmeni Hüseyin Yiğit, edebiyat dergisi çıkarma hazırlıkları yaparken bir öğrenciden gelen "Yakamoz" şiirine o an bir anlam verémediklerini, her şairin yaptığı hayal oyunları zannettiklerini ve bir süre sonra da unuttuklarını söylüyordu. Tabii o felaket gecesine kadar.

Depremden çok önce yazılan dizelerde 17 Ağustos'un tasviri vardı:

Yakamoz

Ne kadar güzeldi dün gece İzmit,
Yıldızlarla yakamozlar ağlaşıyordu yine sessiz.
Gölgesi düşüyordu şehrin, körfezin üstüne,
Rüya görüyorlardı birileri,
Hayal kuruyordu aşıklar,

Ve sahilde çakır keyif insanlar.
Sessiz ve sakindi dün gece İzmit.
Ta ki, o haykırış duyulana kadar.
Bir kalp daha hançerlendi ve bir çığlık daha koptu.
Alev alev yanan gökyüzünden bir damla düştü.
Ve bir tane daha ve bir daha
Elveda diyerek ayrıldı iki el.
İki seven kalp ayrıldı.
Ayağa kalktı dün gece İzmit.
Gökyüzü bile ağladı
Güneş doğmuştu şehrin üstüne;
Kopan çığlık, ayrılan iki el ve bir gece.
Bu gece yine birleşecek o eller
Ve sabaha karşı, sabah sökerken ayrılacaklar.
Bu böyle sürüp gidecek ta kıyamete kadar.

Uğur Çatan, 10-B

Tıpkı şiirdeki gibi olmuştu her şey. Gerçekten bir haykırış duyulmuştu yerin derinliklerinden. Gökyüzü alev alev yanmıştı o gece. O gece İzmit değil bütün Türkiye ayağa kalkmıştı. Ve güneş doğarken şehrin üstüne, ayan olmuştu her şey bütün gözlere...

GÖZLERİMLE ŞAHİT OLDUM

Not defterimden:

Depremin felaketini duyan herkes bölgeye koşmuştu. Bir grup gönüllü doktor da hazırlanıp yola koyuldu. Aynı zamanda bir vakıf hastanesinde çalışan doktor daha ilk gece karşılaştığı bir hadiseyi unutamıyordu:

"Her taraf can pazarıydı. Kurtarma çalışmaları yapılırken bir yandan da yaralar sarılıyordu. Arkadaşlarımızla birlikte, ulaşılamamıştır düşüncesi ile yardım çalışmalarına kenar mahallelerinden başladık.

Gece saat 02:00 civarında girdiğimiz bir çadırda karşılarına genç bir baba ile yaralı küçük oğlu çıktı. Hemen çocuğu muayene ettik. Baba, gecenin bir vakti imdadına yetişen biz gençleri tanımak istedi. Merakla sordu:

– Siz kimsiniz?

İzmir'den geldiğimizi, hizmet amaçlı özel bir vakıf hastanesinde görev yaptığımızı anlattık.

Adam heyecanlandı:

– Benim Orta Asya'ya gidip trafik kazasında vefat eden bir arkadaşım vardı. Sakın siz onun arkadaşları olmayasınız?

Gerçekten de dünyanın dört bir tarafına giden tanıdığımız bir sürü arkadaşlarımız vardı.

Evet, dedik...

Depremzede sözlerini şöyle sürdürdü:

– Biliyordum geleceğinizi. Gecenin bu saatinde çadır çadır dolaşan sizden başkası olamazdı. Arkadaşım Cengiz'le aynı okulda öğretmendik. Hep arkadaşlarından ve onların fedakarlıklarından bahsederdi. Şimdi gözlerimle şahit oldum."

DÜZCE'DEKİ YURT

Not defterimden:

Düzce'de eğitim hizmetleri veren vakfın çadırına misafir olduk. Hummalı bir faaliyet vardı. Öğrencilerin kaldığı bir yurtta müdür olarak görev yapan Mehmet Bey depremden iki gün önceye giderek başından geçen bir hadiseyi anlattı:

"17 Ağustos depreminden iki gün önce öğrenci yurdumuzda hummalı bir çalışma vardı. Bir kaç öğrenci ile birlikte 4 katlı binayı badana yapıyorduk. Yeni perdeler, yeni çarşaflar alınmış serilmeyi bekliyordu. Bina sahibi çıkageldi. Sözleşmeyi tek taraflı fesh edeceğini söyleyip, 2 gün içinde binanın boşaltılmasını istedi.

Ne yapacağımızı şaşırdık. Bütün ikna çabalarımız da boşa gitti. Çaresi yoktu, bunca emek verdiğimiz ve masraflar yaptığımız yurt binasını boşaltacaktık.

Akşam öğretmen arkadaşları ve öğrencileri topladım. Üzgün bir şekilde durumu anlattım:.

– Artık burada işimiz bitti, binayı boşaltacağız, dedim.

Ertesi gün yurdun temizliği için yurda çağrılan bütün öğrenciler evlerine geri döndüler.

Ve o gece deprem oldu. Sadece ben binadaydım. Uzun uğraşlardan sonra kurtarıldım. Kendi halimden daha çok öğrencileri düşünüyor ve:

– İyi ki onları evlerine göndermişim diyordum.

1 gün sonra boşaltacağımız binadan ise geriye sadece bir enkaz yığını kalmıştı.

Günler sonra yurt binasının enkazı kaldırılırken, yeni eğitim öğretim yılı için alınan malzemeler de ortaya çıktı. Yeni yurt için bina aramaya başlamıştık. Enkazdan çıkarılan çarşaf ve perdelerin ütüsü bile bozulmamıştı."

43 NUMARA AYAKKABI

Not defterimden:

Deprem haberi alınır alınmaz İzmir'den Alpaslan Bey, bir gurup gönüllü ile Adapazarı'na doğru yola çıktı. Yanlarına alabildikleri eşyalar sınırlı idi. Gayeleri bölgede bir durum tespiti yapmak, ihtiyaç listeleri çıkararak, gelecek yardımları doğrudan muhatabına ulaştırabilmekti. Bir kaç günlüğüne diye yola çıkan ekip, günlerce felaket bölgesinde kaldı. Alpaslan Bey ve ekibi yaşadıklarını ömrü boyu unutamayacaktı:

Depremin yerle bir ettiği Adapazarı'nda yıkık dökük kalıntıların arasında gözü yaşlı insanları hem teselli etmeye çalışıyor hem de gelen yardımları dağıtıyorduk. Bir depremzede, yolun karşı tarafında kendi haline duran bir adamı gösterdi:

– Bize değil, asıl ona bakın. Bu mahallenin en zengini ve en yardım sever insanı odur. Evi yıkıldı, eşini yitirdi. Her şeyini kaybetti...

Hemen işaret edilen adamın yanına gittik. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Onun daha düne kadar mahallenin en zengin insanı olduğuna inanmak imkansızdı. Depremin bütün izlerini üzerinde taşıyan bu adama bir ihtiyacı olup olmadığını sorduk.

– Sizden varsa sadece bir ayakkabı istiyorum, diyebildi.

Gerçekten acınacak haldeydi ve ayaklarında da ayakkabı yoktu.

– Kaç numara giyiyorsunuz? diye sorduk.

– 43, dedi.

Hemen yardım paketlerinin yüklü olduğu kamyonete baktık. Ancak ayakkabıların içinde 43 numara yoktu. Adının İsmail olduğunu öğrendiğimiz felaketzede çaresizlik içindeydi. Ona;

– Size ayakkabı bulacağız, deyip oradan ayrıldık. Akşama kadar süren faaliyet ekibi yormuştu. O gün gelen bütün yardımlar bekletilmeden ihtiyaç sahiplerine dağıtılmış ancak depremde her şeyini kaybeden İsmail Bey'e istediği bir çift ayakkabıyı bulamamıştık.

Onca ayakkabı içinde 43 numara ne yazık ki yoktu.

Tam ümidi kesmiştik ki, bir vatandaş çıkageldi. Elinde bir yardım paketi vardı ve soruyordu:

– Arkadaşlar bunu nereye koyayım? Canımız sıkkındı:

– Pakette ne var? diye sordum. Adam:

– Ayakkabı, dedi.

Gayri ihtiyari:

– Kaç numara? dedim.

Adam, ayakkabıları kutudan çıkarıp numarayı okudu:

– 43 numara! Herkes birbirine bakıyor ve duyduklarına inanamıyorlardı.

En Mukaddes İş

Ertesi gün İsmail Bey'in yanında soluğu aldık. 43 numara ayakkabının yanında bir pantolon, gömlek ve ceket de ayarlamıştık.

Daha düne kadar galerileri, işyerleri ve bir de özel öğrenci yurdu olan bu insanın rencide olmasını istemiyorduk. Çadırında

ihtiyaçlarını teslim ettik. Ayakkabılar ayağına tam olan İsmail Bey'-in sevinci görülmeye değerdi:

– Sizleri hiç tanımıyorum. Ama yeryüzünde en mukaddes iş ne ise siz onu yapıyorsunuz. Allah sizden razı olsun, dedi.

Göz pınarlarından yaşlar süzülürken o sözlerini şöyle sürdürüyordu:

– Ben ayakkabılara değil, sizin gibi insanların hala var olmasına ağlıyorum!

YEMEK DAVETİ

Alpaslan Bey ve arkadaşları özel bir okulu kriz merkezi olarak kullanıyorlardı.

İsmail Bey, birkaç gün sonra Alpaslan Bey ve ekibini okulun bahçesinde buldu:

– Sizi karşıdan seyrediyorum. Çok yoğunsunuz. Ekip arkadaşlarınızla birlikte bir yemek yiyelim. Biraz dinlenirsiniz. Bizim çadırımıza akşam yemeğine buyurmaz mısınız?

Nazik daveti geri çevirmek zorunda kaldık:

–Bugün zor. Ama söz, bir kaç gün sonra gelelim.

İsmail Bey, anlayışla karşıladı bizi. Kolay gelsin deyip okuldan ayrılmıştı ki, bir mercedes kriz merkezimizin önünde durdu. Arabadan inen adam "İsmail Bey'i" arıyordu.

Bölgeden yayın yapan ulusal televizyon kanallarından birinde onu seyretmiş, ta İstanbul'dan kalkıp gelmişti. Fatih'te market işletiyordu. Arabada eşi, kızı ve oğlu da vardı. İsmail Bey'in dramı aileye çok dokunmuştu. Eşini ve bütün varlığını kaybettiğini öğrendikleri bu insana hanımı yemekler yapmıştı. Hem çevrelerinden toparladıkları yardımı okula bırakmak hem de

yaptıkları yemekleri İsmail bey ve depremzedelere ikram etmek istiyorlardı.

Biraz önce İsmail Bey yemek davetinde bulunmuştu, şimdi de bu davetin yemeği İstanbul'dan gelmişti.

KARDEŞ AİLE

Akşama daha çok vardı. Artık bu daveti geri çeviremezdik:

– Peki. Önce şu paketleri yerine ulaştıralım. Siz de bize yardım edin. Sonra İsmail Bey'e gideriz.

İstanbul'dan gelen İbrahim Bey ve ailesi de işe koyuldu. Ancak tevafuklar bitecek gibi değildi. Bir iki dakika sonra kriz merkezine bu sefer İsmail Bey'in oğlu geldi. Almanya'da çalışan abisini tanıştırıp:

– Biz de yardım etmek istiyoruz. dediler.

İki delikanlıyı hemen arabalarından erzak paketlerini indiren ailenin yanına gönderdik:

– Gidin ilk iş olarak şu mercedesin yanındaki aile ile tanışın. Onlar babanızı arıyor.

Gençler koşarak gittiler. İsmail Bey'i arayan aile, onun çocukları ile tanışmıştı bile.

Akşam hep birlikte İsmail Bey'in çadırının yolunu tuttuk. Masalar yemeklerle donatılmış, çevreden depremzedeler de davet edilmişti.

Yemeği yedik. Acılar bir kere daha paylaşılmış, dostluklar pekiştirilmişti. Depremzedeler en zor zamanlarında, hiçbir beklen-

tiye girmeden yardımlarına koştuk diye bize büyük bir saygı ve ilgi gösteriyorlardı. Yemeğin sonunda ısrarla benden bir konuşma yapmamı istediler. Ayağa kalktım. İslam tarihinden "Ensar ve muhacirinin" hikayesini anlatarak; "Tıpkı bugün olduğu gibi o gün de evlerini barklarını kaybeden Mekkeli Müslümanlara Medineliler kucak açmış, yardımlarına koşmuş, her şeylerini paylaşmışlardı. dedim.

O anda aklıma bir fikir gelmişti. Herkesin meraklı bakışları arasında:

– İzniniz olursa ben de depremzede İsmail Bey'le, bugün ta İstanbul'dan tanımadığı halde ona yardıma gelen İbrahim Bey'i, kardeş aile ilan etmek istiyorum, deyiverdim.

İki işadamları bu teklifi seve seve kabul ettiler ve birbirlerine sarıldılar. İbrahim Bey, yaşlı gözlerini sildi ve depremde her şeyini kaybeden İsmail Bey'in elinden tuttu:

– Eşim, çocuklarım ve burada bulananlar şahit olsun ki; bütün malım ve mülkümün yarısı İsmail beyindir.

Yıkık dökük binaların arasında hıçkırık sesleri duyuluyordu. İnsanlar dostluğa, kardeşliğe gözyaşı döküyorlardı.

SIR KAPISI PROGRAMI

Depremde kaybettiğimiz bir arkadaşımızın cenazesi için kısa bir süreliğine İstanbul'a gitmiştim. İzmir'den tanıdığım bir özel televizyonun yayın müdürü ile mezarlıkta karşılaştık. Deprem bölgesinde başımdan geçen hadiseleri anlatınca arkadaşım çok etkilendi:

– Televizyona gel. Bu ibret verici hadiseleri bütün Türkiye ile paylaşalım. dedi.

Cenazeyi defnettikten sonra televizyonun yolunu tuttuk. Yayın toplantısına katıldım.

'İsmail Bey'le İbrahim Bey örneğini vererek, daha binlerce insanın yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek bir teklifte bulundum:

– Yardım kampanyası açalım. Depremzedelere yardım etmek isteyenlerle yardıma muhtaç aileleri ekran aracılığı ile kardeş aile ilan edelim.

Televizyon yöneticileri bu teklifi kabul ettiler. Onlardan tek bir isteğim vardı. Televizyonun en fazla izlenen programlarından biri olan "Sır Kapısı" isimli programın yapımcısı ile bölgeye gidip çekimler yapmak...

Televizyonun yayın müdürü, üzülerek başını salladı:

– Sır Kapısı'nın yapımcısı dün izne ayrıldı. Ona ulaşmamız ve geri çağırmamız şu anda mümkün değil.

Daha cümlesini tamamlamamıştı ki toplantı odasının kapısı açıldı. İçeriye giren "Sır Kapısı" programının yapımcısıydı.

BEN SANA DEMEDİM Mİ?

O gece televizyonun ana haber bültenine çıktık. Deprem bölgesindeki gelişmeleri anlattım. Kardeş aile kampanyasından söz ettim. Televizyonun telefonları kilitlenmişti.

Ertesi gün Sır Kapısı'nın program yapımcısı ile Adapazarı'na yola çıktık. Artık başımızda televizyonun şapkası vardı. Deprem çadırlarının kurulduğu alana gelince elime mikrofonu alıp, kameraman arkamda bir çadırdan içeri daldım.

Depremzede orta yaşlarda bir kadın, kocası ve kızları karşılarında ansızın davetsiz misafir görünce şaşırdılar. Elimdeki mikrofonu kadına uzattım ama soru sormaya fırsat bulamıyordum. Evin hanımı beni ve kameramanı görünce şoka girmiş gibi oldu. Yanlış bir zamanda içeri girdim diye düşündüm ve;

– Özür dilerim sizi rahatsız ettim. Kapı olsaydı vuracaktım diyerek çadırdan çıkmak istedim. Kadın atıldı.

– Durun! Lütfen, durun!

Neden şaşırdınız ve neden ağlıyorsunuz? diye sorabildim.

Kadın, neden ağladığını zorlukla anlattı:

– Dün televizyon kanallarını seyrediyorduk. Sizi gördük. Ellerimi açtım Allahım! Ne olur bu insanları bize de gönder yardım etsinler, diye dua ettim. Beyim dedi ki;

– Sen deli misin? Binlerce insan ve çadır var. Bizi nereden bulup da gelecekler? Telefon yok, adres yok. Dedim ki;

– Sus öyle deme. İnsana her şey zor gelebilir ama Allah için her şey kolaydır. Dilerse ilk bize gönderir.

Kadın bu sözünü teyid ettirmek ister gibi sordu:

– Ne olur söyleyin ilk bize mi geldiniz?

Program ekibi olarak birbirimize bakıyorduk. Hep bir ağızdan soruyu cevapladık:

– Evet. İlk sizin çadırınıza geldik.

Kadın, kocasına döndü:

– Bey, ben sana demedim mi? Ben sana demedim mi?

Sanma ki Depremin yaraları el birliği ile sarıldı.

17 Ağustos'un üzerinden bir yıl geçmişti. Bir gün telefonum çaldı. Arayan İstanbul'dan yardımsever işadamı İbrahim Bey'di:

– Nerelerdesin? İsmail Bey oğlunu evlendirecek ve sizi de Adapazarı'na nikah şahidi olarak bekliyor.

İbrahim Bey şu haberi de veriyordu:

– İsmail Bey'in depremde yıkılan evini, yurdunu inşaa ettik. Galeri işine yeniden başladı. Depremden zarar gören arabalarını satıp yenilerini aldık. Sanma ki kardeşliğimiz Adapazarı'nda kaldı.

RAMAZAN'DA BAŞLAYAN GELENEK

Not defterimden:

2001, İzmir'de kış kendini iyiden iyiye hissettirmeye başladı. Önce yağmur, sonra soğuk, sonra yine yağmur. Gök yarılmış gibi... sağanak sağanak... saatlerce... . Yağmurun kenar mahallelerden başlayarak şehri alt üst ettiği bir Ramazan günü. Yine aynı manzaralar yaşanıyordu. Evleri su basmış, cadde ve sokaklar sele karışmıştı. Şehir, akşamdan sabaha, sel baskınlarının yaralarını sarma telaşındaydı.

Konak meydanında önce küçük bir çadır, ardından da İzmirlilerin şaşkın bakışları arasında 500 kişilik dev bir çadır kuruldu. Aynı manzaralar Bornova, Karşıyaka, Hatay'da, Balçova'da da yaşandı. Şehir, soğuk, yağmur, çamur demeden İzmir'in tam 25 noktasında günde 10 bin kişiye iftar yemekleri verecek büyük bir organizasyona hazırlanıyordu. Yoksul ve fakir insanlar, yaşlılar ve çocuklar iftar çadırlarının konuğuydu. Biraz da çekinerek içeri giriyorlardı. Her gelen kapıda güler yüzlü, samimi insanlar tarafından karşılanıyor ve hazırlanan masalara buyur ediliyordu. Ramaza'nın ilk haftası Vali rutin kabullerini yapıyordu. Dernek başkanları sıraları gelince makama alındılar. Bir süre sonra Vali, basın müşavirini çağırarak, gazetecileri odasına davet etti. Vali, basın mensuplarına dönerek misafirlerini şöyle takdim etti:

Arkadaşlar size isimsiz kahramanları tanıtıyorum.

Vali'nin isimsiz kahramanlar olarak tanımladığı kişiler, Ramazan ayı boyunca yardıma muhtaç on binlerce vatandaşa iftar yemeği organizasyonu düzenleyen İzmirli gönüllü kuruluş temsilcilerinden başkası değildi. Onlar, okul, yurt gibi eğitim hizmetlerini destekledikleri, felaketzedelerin imdadına koştukları gibi Ramazan'da da kimsesiz ve yoksulları unutmamışlardı. 2001 Ramazan'ında bir gurup gönüllü tarafından başlatılan iftar yemekleri organizasyonu sonraki yıllarda bütün Ege'ye ve Anadolu'ya yayılarak devam etti. Her Ramazan iftar saatlerinde birbirinden güzel manzaralar, duygusal şölenler yaşandı. Çadırlar yoksulların yüzünü güldürdü. İşte o tablolardan bazıları:

Ya Üç Çocuğum Ne Olacak?

Bozyaka Kilimcitepe Camii'nin hemen karşısında kurulan iftar çadırına bir kadın elinde boş tencereleri ile geldi ve saatler önceden sıraya girdi. Ezana doğru çadırda hareket başladı.

Kadın, sıra kendisine gelince yemek alabilmek için kaplarını uzattı. Bir görevli dışarıya yemek veremeyeceklerini, oturup çadırda yemek yemesini istedi. Saatlerdir sırada bekleyen kadın bir anda ne yapacağını şaşırdı:

– Evde üç çocuğum var ve açlar. Benden yemek bekliyorlar. Ben nasıl burada yemek yerim? Kadın çaresiz iki elini yanına açmış, yalvarırcasına konuşuyordu. Dernek üyeleri dondu kaldılar. Bir görevli, kadını kenara çekip:

– Tamam bacım, sana yemek verelim. dedi.

Eline bir miktar da para tutuşturdu.

Yardımlaşma ve dayanışma derneğinin üyelerinden biri kadının adresini aldı. Ertesi gün evine gittiler.

Acaba anlattıkları doğru muydu?

Kendisine yardım eden insanları tanıyan kadın misafirlerini içeriye buyur etti. Gerçekten yalnızdı ve gerçekten de 3 çocuğu sahipsizdi. Babaları yoktu ve kirayı ödeyememişti. Bakkala

borçları ise 90 milyon lirayı bulmuştu. Üstelik odun ve kömürleri bitmişti. Artık ekmek bile alamıyorlardı. Dernek üyeleri kadının bir kaç aylık ev kirasını ödediler. Bakkal borcunu karşıladılar. Kendisine Ramazan ayı boyunca sıcak yemek vereceklerini söylediler. Kimsesizlerin yüzü belki de günler sonra ilk defa Ramazan'da gülüyordu.

PARAM OLSA BEKLER MİYİM?

Yaşlı kadın yemeğini yedikten sonra çadırdan ayrılmadı ve dernek yetkililerinden birine yaklaşarak;

– Fazla varsa ekmek verir misiniz? diye sordu.

Görevli, kadına:

– Anne, ekmek kalmamış. Biraz sonra gelecek. İstersen bekle, gelince verelim. dedi.

Aradan yaklaşık bir saat geçmişti. Yemek dağıtımı bitmişti. Artık masalar toplanıyordu. Dernek yetkilisi çadırın köşesinde kendisinden ekmek isteyen yaşlı kadını fark etti. Onu telaştan unutmuştu:

– Anne, sen hala bekliyor musun? Keşke bu kadar beklemeseydin. dedi. Yaşlı kadın boynunu büktü:

– Ah! evladım, ekmek alacak param olsa bu soğukta hiç bu kadar bekler miyim?

YA BAŞKASI AÇ KALIRSA?

Bornova'da inşaat halindeki pazar yerinin birinci katında fakirlere iftar yemeği veriliyordu. Masalarda insanlar hem karınlarını doyuruyor hem de sohbet ediyorlardı. Orta yaşlardaki bir kadın ise binanın kolonlarından birine sırtını dayamış ağlıyordu. Hayırsever insanlardan birinin dikkatini çekti bu durum. Hemen yanına yaklaştı:

– Teyze neden ağlıyorsun?

– İftarımı yapamadım.

Oysa kadının elindeki yemek kapları doluydu. Merakla:

– Teyze, yemek almışsın. Neden karnını da doyurmadın? diye sordular.

Kadın, hıçkırıklardan zor konuşabiliyordu:

– Dün buradan yemek alıp günler sonra ilk defa evime, çocuklarıma sıcak bir çorba götürdüm. Yaşlı bir komşumuz var, o da çok yardıma muhtaç, o da benim gibi kimsesiz, benden rica etti. 'Ben hastayım. Yürümeye halim yok. Bana da yemek getirir misin?' Tabii' dedim, onun kaplarını da aldım. Hem ona hem de çocuklarıma yemek aldım. İki hanelik yemek alınca içime sinmedi. Bir de nasıl yemek yerim? diye düşündüm. Ya buraya kadar gelen bir başkası bizim yüzümüzden aç kalırsa?

ALLAH SİZDEN RAZI OLSUN

Not defterimden:

Gönüllü kuruluşların bir kaç işadamı ile öncülük ettiği iftar çadırlarındaki göz yaşartıcı manzaraları görenler, yardım için koştular. Toplumsal yardımlaşma ve dayanışma, Ramazan'ın ruhuna uygun olarak zirveye çıktı. Ya şahit olduğum yada birinci ağızlardan dinlediğim yardım manzaraları:

İftar çadırından yemek alan yaşlıca bir kadın yemeğin sonuna doğru tekrar gelmişti. Dernek başkanı kadına sokuldu:

– Teyzeciğim, soğuk havada sıcacık evinde oturmak varken neden buradasın? Bir ihtiyacın mı var?

Kadın, beyaz tülbendini düzeltip cevap verdi:

– Hayır evladım. Yalnızca size dua etmeye geldim. Benim de yapabildiğim bu. Allah dar günümüzde bize el uzatan sizlerden razı olsun.

Tarlamdaki Lahanayı Vereyim?

İftar çadırları ilçelere de yayılmıştı. Kiraz Kaymakam'ına bir köylü geldi ve:

– Ben de yardımda bulunmak istiyorum. dedi.

Köylülerin durumunun çok da iyi olmadığını bilen Kaymakam sordu:

– Sen ne verebilirsin ki?

Köylü biraz da mahçup;

– Param yok ama mahsulüm var. Tarlamdan lahana vereyim, pişirin dağıtın.

Harçlığımı Alır mısınız?

Karşıyaka'daki iftar çadırında yemek dağıtırken 12-13 yaşlarında bir çocuk geldi. Dernek başkanına yaklaşarak sordu:

– Televizyondaki amca siz misiniz?"

Evet, cevabını alınca sevindi ve elinde tuttuğu 500 bin lirayı uzatarak:

– Ben de yardımda bulunmak istiyorum. Harçlığımı alır mısınız?

Lokantacının Memnuniyeti

Karabağlar'daki iftar yemeği inşaat halindeki bir alış veriş merkezinin altındaydı. İşadamları Derneği yetkilileri tatlı bir yorgunluk içinde ertesi gün için planlar yapıyorlardı. Çevreden hayırsever esnaf da organizasyona büyük ilgi göstermişti.

Bedava yemek verilmesinden belki de işleri olumsuz etkilenecek olan bir lokanta sahibi eşi ile birlikte koşarak geldi ve şunları söyledi:

– Karabağlar'da ilk defa böyle bir iftar yemeği veriliyor. Lokanta işletiyorum. İnanır mısınız aylarca kursağına et gitmeyen, sıcak yemek yiyemeyen garibanlar o kadar çok ki. Her gün kaç tanesi kapımı çalıyor! Ben tek başıma bu kadar insana nasıl yardım edebilirim? Şu mübarek günde büyük bir sevap işliyorsunuz. Kim düşündü ve kimler katkıda bulunduysa Allah ebeden razı olsun. Ne olur bizim yapabileceğimiz bir şey olursa söyleyin. Ben de bir akşamın yemeğine sponsor olmak istiyorum.

Bu da Benden Olsun

İftar saatinden çok önce gelip yemeğini aldı. Ezan okununca orucunu açtı. Çorba, sulu yemek, salata ve tatlı ile uzun bir süreden sonra çok güzel bir iftar yapmıştı. Masadan kalktı ve kapıya yöneldi. Çıkacaktı durdu, geriye döndü. Kendinden daha düşkün ve fakir insanların çokluğu dikkatini çekmişti. Dernek yetkililerinden birinin yanına yaklaşıp cebinden çıkardığı üç milyon lirayı uzattı:

– Biz yemeği ücretsiz veriyoruz. Para istemez. diye parayı geri çevirmek isteyen görevliye ısrarla parayı verdi:

– Ben asgari ücretle çalışan bir işçiyim. Cebimdeki son para bu. Lütfen alın. Ben çalışıyorum, yine kazanırım. Ama gördüm ki, işi gücü olmayan çok fakir insanlar var. Bu da benim onlara hayrım olsun.

Şu Ekmekleri Alıp Dağıtın

Uşak'ta işadamlarının katkıları ile günde 2 bin kişiye iftar yemekleri dağıtılıyordu. Bir akşam iftara gelenler fazla olunca yemek yetişmedi. 50-60 kişi daha yemek için sırada bekliyordu. Hayırseverler ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Bir dernek üyesi;

– Bu saatte bu kadar insana yemek bulamayız, bari ekmek verelim dedi. Arkadaşı çaresiz:

– Fırınlarda bu saatte bu kadar ekmek bulmamız mümkün değil. diye söylendi.

Tam o esnada bir vatandaş çıka geldi. Elindeki ekmek sepetini uzattı ve:

– Şu ekmekleri sırada bekleyenlere dağıtın, benim hayırım olsun, dedi.

Zor durumdaki işadamları uzatılan sepeti alıp ekmekleri yoksul, sırada bekleyen insanlara dağıttılar. Herkes dağılmıştı. Hayır-

sever işadamları birbirlerine son anda imdatlarına yetişen kişiyi sordular. Kimdi bu? Şehirde herkesi tanıyorlardı. Adam geldiği gibi gitmişti. Aradılar, sordular, soruşturdular. O gece yardıma koşan kişiyi tanıyanı bulamadılar!

Hırsızlığı Nasıl Önleriz?

Karşıyaka'daki iftar çadırı 10 metre genişliğinde, 40 metre branda bezinden yaptırılmıştı. Ramazanın neredeyse ortasına gelinmiş, binlerce insan çadırda yemek yemişti. Ancak branda ilk günkü gibi tertemiz ve sağlamdı. Bu durum çadırı ziyaret eden Emniyet Müdürü'nün dikkatinden kaçmamıştı, sordu;

– Çadırda nöbetçi var mı? Çadırı nasıl koruyorsunuz?

Dernek Başkanı anlattı:

– Nöbetçi yok. Akşam işimiz bitince gidiyor, sabah geliyoruz.

Müdür, polisleri peşinden koşturan sokak çocuklarını çadırda görünce:

– Ya bunlar? diye üsteledi.

Dernek üyelerinden biri emniyet müdürüne brandanın temiz kalmasının sırrını anlattı:

– Kimsesiz, sokak çocukları da bu çadıra zarar vermiyor. Çünkü biz burada onlara yemek veriyoruz. Geçen gün geldim çocuklardan biri elinde süpürge çadırın içini temizliyor. 'Sen ne yapıyorsun?' diye sordum:

– Amca, gece kalacak yer bulamadım. Burada yattım. Benim de bir faydam olsun diye çadırı temizliyorum, diye cevap verdi.

Emniyet Müdürü:

– Keşke toplumda sizin gibi hayırsever, duyarlı insanların sayısı artsa. Siz bizim işimizi kolaylaştırıyorsunuz. Çocuklar aç olmasa neden hırsızlıksız yapsınlar ki, dedi.

Karnım Doyuyor da Ondan

Ramazan'da suç oranlarında büyük bir düşüş olmuştu. Manisa'da iftar yemeği dağıtımında kimsesiz çocuklar vazife yapıyordu. İftara gelenleri gönüllü olarak sıraya koyuyor, düzeni sağlıyorlardı. Bir akşam çocuklardan biri dernek başkanına:

– Abi, biliyor musun ben Ramazan girdikten bu yana hiç suç işlemedim, hırsızlık yapmadım. dedi.

Başkan şaşırmış ve gayri ihtiyari sormuştu:

– Neden?

Çocuk düşünmeden cevap verdi:

– Karnım doyuyor da ondan.

Elimde Bir Şey Kalmadı

Ramazan başlayalı 3- 4 gün olmuştu. Bir sürü ihtiyaç sahibi kapları elinde yemek kuyruğuna girerek, sıcak yemekleri alıp top patlamadan eve ulaşma telaşındaydılar. Bir kişi kıyafetleri ile kuyrukta dikkat çekiyordu. Üzerinde nefis bir deri mont, harika bir kazak ve ayağında pahalı olduğu belli bir kot pantolon vardı.Dernek üyeleri:

– Bu kadar ihtiyaç sahibi varken bu zengin adam niye her gün gelip yemek alıyor, diye düşünmeye başlamışlardı.

Zengin adam o akşam yine sıradaydı. Yemeğini aldı. Sanki akıllardan geçenleri okumuş gibi dernek başkanına yöneldi:

– Size bir şey söylemek istiyorum, dedi ve başkanın kulağına eğilerek fısıldar gibi konuştu:

– Üç beş gündür yemek almaya geliyorum. Kıyafetim itibariyle yadırgamış olabilirsiniz. Ben daha kısa süre öncesine kadar çok zengindim. Kriz dolayısıyla iflas ettim. Elimde avucumda hiç bir şey kalmadı. Evimde pişirecek bir şey yok. Lütfen kusuruma bakmayın.

DÜN EN ZENGİNDİ

Beyaz eşya ticareti yapan bir esnaf çadırda ilk defa görev alıyordu. İşi yemek alan insanların listesini tutmaktı. Bir isim dikkatini çekti. Onu yemek alanların arasında görünce hayreti iyice arttı. Arkadaşları şaşkınlığının sebebini sorunca listedeki ismi eliyle gösterip:

– Şu arkadaş daha düne kadar bizim mahallenin en zenginlerinden biriydi, diyebildi.

Yalnız Adam

Karşıyaka'daki çadırın bir müdavimi vardı. Yaşlı bir adam her akşam gelip bir masaya oturuyor, insanlarla hem sohbet edip hem de yemeğini yiyiyordu.

Hali vakti yerinde olduğu anlaşılan ihtiyar, akşam ayrılırken de dernek yetkililerine her yemek için 100 milyon lira bağışta bulunuyordu.

Dernek başkanı ihtiyar hayırsevere:

– Amca neden her akşam buradasınız? diye sordu.

Adam, bir iç geçirdi:

– Paraya ihtiyacım yok. Burada yalnızlığımı unutuyor, insanlarla birlikte olmaktan mutluluk duyuyorum. Mahsuru yoksa her akşam sizinle birlikte bu tadı tatmak istiyorum, dedi.

***

Fert, ümitle varlığa erer; toplum onunla dirilir ve gelişme seyrine girer. Bu itibarla, ümidini yitirmiş bir fert var sayılamayacağı gibi, ümitten mahrum bir toplum da felç olmuş demektir.

***

ANADOLU

Hak yolunda, millet yolunda çekilen sıkıntılar kadar insanı günahlardan arındıran, ulvileştiren ikinci bir şey daha yok gibidir.

Not defterimden:

Anadolu'da görev yaptığım yerlerde hep hayır ve hizmet müesseselerini ve vakıf insanları ziyaret etmeye gayret ettim. Çünkü her ziyarette hizmet aşk ve heyecanını duyuyor, iman tazelemesi yaşıyordum.

Dünyanın dört bir yanında ve ülkemizde yüzümüzün akı eğitim faaliyetlerinin arkasında, öyle güzellikler vardı ki bunları anlatmaya benim kelimelerim kifayetsiz kalıyordu.

Kimi yerlerde gecenin bir vakti olmasına rağmen, ilerleyen yaşına bakmadan hizmete koşanları gördüm... Kimi yerlerde okullarındaki inşaatta çalıştığı için elleri yara, bere ve nasırlar tutmuş öğretmenleri tanıdım, amele zannettim. Terörün en yoğun olduğu yıllarda evinin tek oğlu olduğu halde, babasının teklif ettiği servet-samanı elinin kenarı ile itip, hizmet diye bir dağ başında üç- beş öğrenciyi dağa gitmekten kurtarabilir miyim diye sancı çeken belletmenlere şahit oldum. Liste uzar gider... Günlüğüme kaydedebildiğim bir kaç hadise şöyle:

Nalburun Küreği

Denizli'de o yıllarda kimsesiz, fakir öğrencilere burs bulan, okumalarına yardımcı olan birkaç insan ya var ya yoktu. Gönlü zengin, hayırsever bir ihtiyar da o bir kaç kişiden biriydi.

Yurt yapmaya karar vermişlerdi.

Ama imkanları çok sınırlıydı.

Gayelerini anlatmaya ve çevre esnaftan destek bulmaya çalışıyorlardı.

Gönüllülerden biri, bir nalbura sürekli gidip-geliyordu. Yaptıkları işin ehemmiyetini anlatıyor ancak bir türlü nalburu yurda yardım yapmaya ikna edemiyordu.

Bir gün yine bin bir umutla nalburun kapısını çaldı;

– Yurtta bir iş var, kürek takımlarını alabilir miyim? Yarın getiririm, dedi.

Nalbur, takımları seve seve verdi. Bu kadarcık bir katkım olsun diye düşünüyordu.

Ertesi gün nalbur camide görüştüğü hayırseverden, malzemelerini geri istedi. Ak saçlı, ak sakallı ihtiyar, tebessüm ederek:

– Benim takatim yok. Sana yurdun anahtarını vereyim. Yarın sabah kendin gider alırsın, dedi.

Nalbur, çaresiz kürek takımlarını alabilmek için yurdun anahtarını aldı. İş telaşından ertesi gün yurda gidemedi.

Daha sonraki gün sabah namazında gözü ihtiyar hayırseveri aradı:

– Allah Allah, hiç cemaati terk etmeyen ihtiyar nerede acaba? diye söyleniyordu ki, cemaatin kendi aralarında konuştuklarını duydu.

Öğrenci yurdunun inşaatını başlatan hayırsever vefat etmişti.

Nalbur, elinde yurt inşaatının anahtarları öylece kala kalmıştı. Anahtarları kimseye vermedi. Çocuklar yurt bekliyordu ve o ihtiyarın bıraktığı yerden inşaatı tamamlayacaktı.

ÜZÜM BAĞLARINI VURAN DOLU

Not defterimden:

Anadolu insanı camileri, Kur'ân kurslarını, okulları ve yurtları büyük fedakarlıklarla destekledi. Onlar verince Allah da onlara verdi. Manisa'dan bir hayırsever hizmetteki ilk yıllarını şöyle anlatmıştı:

"Manisa Turgutlu'da ilk defa fakir, kimsesiz talebeler için zenginlerden yardım toplanıyordu. Ben de ilk defa yapılan bir çağrıya icabet ettim. Tek geçim kaynağım üzüm bağlarımdı. O yıl toplam beklediğim gelir ise; 70- 80 bin liraydı.

Burs olarak 50 bin lira vaad etmiştim. Sonra çok sevdiğim, kıramayacağım bir arkadaşım 100 bin lira vermem gerektiğini söyledi ve beni buna ikna etti. Mahsulün bereketi için dua etmekten başka çare yoktu...

O yıl...

Bağlara bakıyoruz. Üzümler iyice olgunlaştı. Bağ bozumunu bekliyoruz. Bir gün büyük bir dolu yağdı. Çevredeki bütün bağlar döküldü. Ben de çok korkmuştum. Vaad ettiğim bursu vermem bu bağların gelirine bağlıydı. Dolu dindikten sonra bahçeye

koştum. Gördüğüm manzara beni hayrete düşürdü. Çevresindeki bütün bağların yerle bir olmasına rağmen, bana ait bağda tek bir üzüm dökülmemişti. Haliyle o yıl üzüm çok değer kazandı.

Ve ben 70- 80 bin lira gelir elde etmeyi beklediğim üzümden 128 bin lira gelir elde ettim. Bir tek kuruşunu harcamadan hepsini götürdüm teslim ettim. Çünkü Allah'ın o bağları fakir öğrencilere bağışladığına inanmıştım."

KİRAYI İSTİYORUM

Not defterimden:

Esnaf, eğitim hizmetlerini gücü yettiğince destekliyordu ancak maddi zorlukları aşmak her seferinde kolay olmuyordu. İhtiyaçlar fazlaydı. Çile ve ızdırabın zirveye ulaştığı böyle sıkıntılı anlarda ise...

Trabzon'da çoğu Anadolu vilayeti gibi okul, öğrenci çoktu ancak özellikle fakir öğrencilerin kalacağı yeterli sayıda yurt yoktu. Köylerden gelen öğrenciler için seferber olmuş bir grup gönüllü bin bir türlü zorluklar içinde çalışıyorlardı.

Vakfın yetkilileri, uzun arayışların nihayetinde bir bina buldu. Gerekli tadilatlardan sonra, bina tefriş edildi ve müracaat eden öğrenciler yurda yerleştirildiler. Ancak kira çok ağırdı ve bazen ödeme aksıyordu. Birkaç ay sonra bina sahibi kapıya dayandı:

– Kirayı istiyorum. Ya parayı hemen verirsiniz ya da binamı boşaltırsınız!

Yurdu tutan, tefriş edenler varlıklı değil, gönlü zengin, hayırsever insanlardı. Bina sahibine yalvardılar:

– Bak amca, eğer bizi buradan çıkarırsan, şu çocuklar dışarıda kalacaklar!

Ev sahibi dinlemedi.

Baktılar ki olacak gibi değil.

– Peki, çıkıyoruz, dediler.

O gece sancı ve gözyaşı içinde yattılar.

Sabahın daha ilk saatlerinde yurdun kapısı şiddetle çalındı. Korku ve endişe içinde yataklarından fırladılar.

Herhalde ev sahibi diye çekinerek kapıyı açtılar. Kapıda gerçekten ev sahibi vardı ama durumu iyi görünmüyordu.

– Beni içeri alın, diyen mülk sahibi kendini bir koltuğa attı. İlk sözü:

– Buradan çıkmayın, oldu.

Yurt idarecileri şaşırmıştı:

– Amca ne oldu bir gecede? dediler.

Ev sahibi anlattı:

– Bir rüya gördüm. Bir mescit inşaa ediliyordu. Herkes ellerinde kerpiç, caminin inşaatına yardımcı oluyordu. Kerpiçle duvarları ören zatın yüzü o kadar aydınlıktı ki anlatamam. Ben de sıraya girdim. Elimde kerpiçle mescidi ören zatın önüne geldim. Bana sıra gelince yüzünü döndü, kerpicimi almadı.

Ben cesaret edip sordum:

– Neden ?

– Bana, senin kerpicin lazım değil, dedi.

Suçumu anladım, boynumu büktüm.

İKİ ELİM YAKANIZDA

Not defterimden:

Yine Karadeniz... Yine sıkıntı... Yine yollara düşen çileli insanlar... Ve yine bir ferah kapısı...

Kimsesiz ve fakir talebelerin kaldığı bir öğrenci yurdu, ekmek borçlarını ödeyememişti. Fırıncı para verilmediği için ekmeği kesmişti. Öğrenciler fakirdi. Para verecek durumları yoktu. İdareciler kara kara düşünüyorlardı:

– Yarın öğrencilere ekmek veremeyeceğiz. Ne yapalım?

Kafaları zonkluyordu. Bir öğretmen atıldı:

– Sokağa çıkalım. Açık bütün kapılardan içeri girelim. Derdimizi anlatalım. Bu sadece bizim meselemiz değil. Elbet bizi anlayan bir Allah'ın kulu çıkar.

Gece geç saatlerde sokağa çıktılar.

Dükkanlar kapalıydı. İlk rastladıkları binadan içeri girdiler. Bu saatte ışığı yanan tek bir dükkan vardı ve o da bir meyhaneydi.

Tereddüt etmişlerdi ancak ertesi gün öğrencilere yemek verememek korkusu ağır basmıştı.

Sigara, alkol kokuları arasından geçip meyhane sahibine ulaştılar.

Fakir, kimsesiz çocuklara eğitim imkanı sağladıklarını anlattılar. Yarın öğrencilere verecek ekmeğimiz yok dediler ve yardım istediler.

Meyhaneci, şaşırdı. Bu gençlerin, nasıl olup da meyhaneye girdiklerine önce anlam verememişti. Meseleyi öğrenince bir yardımım olsun diye sordu:

– Ne kadar paraya ihtiyacınız var?

Öğretmenler fırına olan borçlarını söylediler. Meyhaneci kasadan ihtiyaçları olan parayı verdi.

Öğretmenler, sevinç ve gözyaşı içinde yurdun yolunu tuttular. Sabahın ilk ışıkları ile yurdun kapısı çalındı. Açtılar, gelen gece kapılarını çaldıkları meyhaneciydi.

Öğretmenler korktular; acaba adam akşam sarhoşken verdiği parayı sabah ayılıp geri istemeye mi gelmişti?

Yanıldıklarını meyhaneciye kulak verdiklerinde anladılar. Adam bir çuval gibi kendini sandalyeye atmış gece gördüğü rüyayı anlatıyordu:

– Dün gece bir rüya gördüm. Mahşerdeyim... Herkes kendi başının telaşında, göz gözü görmüyor. Sırayla hesap soruluyorlar. Kaçış yok. Sıra bana geldi. Dediler ki, 'Ey meyhaneci, sana verdiğimiz koskoca bir ömrü heder ettin. Yazık sana'. Ben, ümitsiz bir şekilde akıbetimi bekliyorum. Birden sizler iki yanımda beliriyorsunuz. Bana ömrümü heder ettiğimi söyleyenlere, 'Bu da bizden', deyip o hengameden beni çekip çıkarıyorsunuz.

Meyhaneci rüyanın sarhoşu gibiydi. Yurttan ayrılırken öğretmenlere sıkı sıkı tembihledi:

– Eğer başınız sıkışır da bana gelmezseniz, iki elim yakanızdadır.

KAHVE SOHBETLERİ

Not defterimden:

İzmir, sonradan dünyanın dört bir yanına yayılacak eğitim hizmetlerinin en önemli çıkış noktalarından biridir. İzmir'de görev yaptığım yıllarda F. Gülen Hocaefendi'yi vaazlarından tanımış ve onun tavsiyelerine uyarak hizmetlerini sürekli desteklemiş bir çok işadamı ile tanıştım. Bu hizmeti nasıl tanımışlardı? Bir işadamından dinlediğim "Kahve sohbetleri" bu soruya verilecek cevaplardan sadece bir tanesiydi:

"Camii cemaatinin sayısı belliydi ve belli bir yaşın üzerindeydiler. Camide gençlik yoktu. Gençlik neredeydi? Kahvahanelerde, meyhanelerdeydi. Sinema, tiyatro revaçtaydı. Sokaklarda terör kol geziyordu. Mahalleler bölünmüştü. Gençleri camiye götürmek o günkü şartlarda mümkün görünmüyordu. Fethullah Gülen Hocaefendi, vaazlara başladıktan sonra önce cami doldu, sonra avlu doldu, daha sonra cemaat sokaklara taşmaya başladı. Ancak o hiç de bundan memnun görünmüyordu. Aklı fikri gençlerdeydi:

– Nerede bu gençler? diye soruyordu.

Sonunda:

Madem camiye gelmiyorlar, biz onların yanına gidelim. dedi.

Kahve sohbetlerine başlamaya karar verince hepimiz karşı çıktık. Ancak o çok kararlıydı.

İlk kahve sohbeti İzmir Mersinli'de İstasyon dibi kahvesinde yapılacaktı.

Kahvenin önünde randevulaştık. Akşam sekizde buluşacağız. Bekledik, bekledik yok. Bir otobüs geçti yok. Biz sevindik. Oh hoca yok, diye kalktık gidiyoruz. Çünkü hazmedemiyoruz. Aklımız, mantığımız bu işi almıyor, karşı çıkıyordu. Nasıl olur da bu ortamda sohbet olur ? Kafamız almıyordu.

Bu düşünceler içindeyken, garsonun sesi kulağımıza geldi. Arkalarda birisine; Ne alırsınız? diye soruyordu. Ses tanıdıktı ve beklediğimiz kişiye aitti:

– Bir şey almayayım arkadaşlarımı bekliyorum.

Dikkat kesildik. Baktık onun sesi... Allah! Hocafendi gelmiş!" dedik ve koşarak yanına gittik.

Plakta ağır bir şarkı çalıyordu. Sigara dumanı havayı ağırlaştırmıştı. Hocaefendi:

– Rica edin, plağı durdurun, dedi.

Kahveci geldi, kaba insan. Üç defa anlaşıyoruz, dört defa vazgeçiyor.

Kahvenin içinde Mao - Lenin resimleri var. Herkes tavlanın, okeyin başında. Bilardo toplarının çıkardığı sesler, kahkahalar birbirine karışıyor. Kahveci:

Bu arkadaş mı laf edecek? dedi. Kısa, kessin. Aydın havası olsun diye de ekledi.

Tam da beklediğimiz gibi. Zaten gergin olan hava iyice gerildi. Biz yerimizde duramıyoruz, O, kalktı ve başladı anlatmaya.

İnsanlar oyun oynuyor, bu da nereden çıktı diye laf atanlar oldu:

– Şu gericiye bak. Kesin şunun sesini.

Söz sataşmaları ve hakaret etmeler başladı. Bizim halimiz kalmadı. O da duyuyor, ama duymaz gibi konuşmasına devam ediyor, söyleyeceğini söylüyordu. Sanki başka bir boyuttaydı. Önüne doğru şişeler atıyorlardı.

Kalabalık ve gürültüye polis geldi... Konuşmasını kesmesin diye komiseri, kapıda karşıladık. Polis memurları:

– Kim organize etti bunu, elinizde belge var mı? diye sordu.

Ve ekledi:

– İzniniz yoksa sizi evinizden alırım.

Komiseri zor ikna edip karakola geri gönderdik.

Biz size geleceğiz. dedik.

O, tam 3,5 saat konuştu. 1 saat hakaretlere aldırmadan geçti. Sonra sorular gelmeye başladı. Sohbet, yavaş yavaş kahvedeki insanların ilgisini çekmişti. Ancak bazı sorular maksatlı idi. Bazı materyalistler:

– Madde mi evvel yaratıldı, ruh mu? gibi soruları arka arkaya sormaya başlıyordu. O, her soruyu büyük bir ciddiyetle ele alıyor, kalbi tatmin, aklı ikna edici cevaplar veriyor ve yeni soruları bekliyordu. Dinleyicilerin çoğu ayakta kaldı. Kahveci kızıyordu.

Nihayet sohbet olaysız bir şekilde sona erdi. Tabii karakola gittik. İfademizi aldı karakol amiri. Oradan da mahkemeye sevk ettiler. 2 sene bu dava sürdü. Sonunda beraat ettik.

Sene 1968'di. 28 kahve sohbeti oldu. Bütün kahve sohbetlerinde hemen hemen aynı hadiseler yaşandı.

Aradan bir kaç yıl geçti geçmedi. Bir gün caminin avlusunda oturanlar adet olduğu üzere birbirimizi tanıyalım, dedik. Herkes isminin ya başına ya sonuna:

'Falan kahve sohbetinden, filan kahve sohbetinden' gibi ibareler koyuyordu."

EĞİTİM GÖNÜLLÜSÜ ALBAY

Akyaka Orta ve Yüksek Eğitim Vakfı'nın kurucusu, öğrencilerin Cemalettin Amca'sı, sevenlerinin Albay Cemalettin Bey'i, Cemalettin Gürlek, Alsancak Hocazade Camii'nden Türk bayrağına sarılı tabut içinde son yolculuğuna uğurlandı. Gürlek önce askerlerin, sonra da emekliliğinden sonra kader birliği yaptığı arkadaşlarının omuzlarında taşındı.

Gürlek, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin çeşitli kademelerinde komutanlık görevi yaptıktan sonra emekliye ayrılmış, daha sonra da hayatını eğitime adamış bir gönüllü idi. Ömrü milletine hizmetle geçmişti. Gayesi, gençliğin mükemmel ve vatana, millete faydalı yetişmesi olmuştu.

Kütahyalı olan Albay Cemalettin Bey, mükemmel bir askerdi. Memleketin çeşitli yerlerinde, komutanlık kademelerinde vazifeler yapmıştı. Çok disiplinliydi ve eğitimde de askerî disiplini arzulamaktaydı.

Öğrencilerin, düzenli ve çalışkan olmasını isterdi. Vakfa ait yurtları teftiş ederken evrakları ince eler, sık dokurdu. Temizlik, düzen, nizam ve intizam onun işiydi.

Çok sevdiği silahlı kuvvetlerden topçu albay olarak emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti. Evi, bir misafirhane gibiydi. Herkese kapısı açıktı.

Akyaka Vakfı'nda kurucu oldu. Bütün mesaisini, kazandıklarını ve mal varlığını, yurt ve öğrenci hizmetlerine bağışladı.

Resmî hayatındaki görev aşkı ve heyecanını, sivil hayatında da aynen devam ettirdi. Vakıf başkanlığını fiilen yürüttüğü süre içinde sabahın erken saatlerinde masasının başında olur, geç saatlere kadar çalışırdı. Öğrencilerin arasında, kendisini bahtiyar hissederdi.

Sağlığı elverdiği 1993 yılına kadar vakfın başında bulunan Cemalettin Gürlek, öğrencilerin her şeyiyle kendisi ilgileniyordu. Bir öğrencisi onu anlatırken, "Yurtlarda, herkesle seviyesine göre ilgilenirdi. Çocukla çocuk, gençle genç, yaşlıyla yaşlı olurdu. Bıkkınlık duymazdı. Bütün derslerimize yardım etmeye çalışırdı. Aşçı gelmese yemekhaneye gider, kolları sıvar, yemek yapar ve bize servis ederdi. Yılmaz bir azmi vardı" diyor. Vakıf üyeleriyle birlikte her ay, özellikle temmuz ve ağustos aylarında, yurdun çeşitli yerlerindeki yurtları dolaşıyor, bunların ihtiyaçlarını tespit edip gidermeye çalışıyorlardı.

Cemalettin Gürlek 1974'te, kendisini eğitim hizmetlerine adamış değerli bir insanla, F. Gülen Hocaefendi ile hacda tanıştı. Kemeraltı Camii'nin müezzini Hayri Bey'le hacca giden Gürlek'in kafilesinde, kısa bir süre önce dar-ı bekâya uğurladığımız, eğitim hizmetlerinin fedakar öncülerinden Hacı Kemal Erimez de vardı. Hacda Cemalettin Gürlek, eğitimle ilgili düşüncelerini Gülen'e anlattı; aynı paralelde şeyleri dinleyince çok sevindi.

Gürlek'i hacca gitmeye de rahmetli Hacı Kemal Erimez ikna etmişti. İzmir'de ticaretle uğraşırken Hacı Kemal Erimez'le tanışıyor ve samimi oluyorlardı. Hacı Kemal Erimez, Gürlek'in dükkanını ziyaret ediyordu sürekli. Bir gün Erimez, "Hacca gitmeyi düşünmüyor musun?" dediğinde "Daha vakit var, hem borçlu-

yum" diyordu Gürlek. Erimez elini masaya vurarak; "Kızlarını evlendirdin, oğlun da askerden geldi, iş sahibi oldu; daha neyi bekliyorsun?" demişti. Bunun üzerine Cemal Gürlek 1973 yılında eşi Fatma Hanım'la birlikte hacca gitmişti. Aynı kafilede olan Fethullah Gülen'le de tanışmıştı.

Önce Hacı Anne

Gürlek'in hayatındaki en önemli kişilerden biri de eşi Fatma Hanım'dır. Dar-ı bekaya önden giden ve herkesin Hacı Anne diye çağırdığı öğretmen Fatma Hanım, kalp ehli biriydi. Hacı Anne de Cemalletin Amca gibi talebelerle yakından ilgilenir, hizmeti çok severdi.

Bir ramazan günüydü. Hacı Anne, rüyasında çok sevdiği Hocaefendi'nin kendisine beş tane kurabiye verdiğini görmüştü. Cemalettin Amca'ya bunu anlatmıştı. Bu sırada bir grup öğrenci iftara gidecekleri yere kavuşamamış, Hakimevleri durağından geçerken Cemalettin Amca'ya baskın yapalım, Hacı Anne, nasıl olsa bizi geri çevirmez diye düşünmüşlerdi. Kapının zilini çalınca, ciddi duruşundan hiç taviz vermeyen Cemalettin Amca'yla yüz yüze gelmişlerdi. Cemalettin Amca, öğrencileri görünce içeriye haykırdı: "Hacı Hanım, senin kurabiyeler geldi!" Çünkü öğrenciler tam beş kişiydi.

Bir dostu, Hacı Anne'nin hassasiyetiyle ilgili şu hâdiseyi anlatıyor: "İzmir'de Hocaefendi hastaydı. Cemalettin Bey, müsaade istedi ve ayrıldı. Gece geç saatte ise geriye döndü. Hocafendi, neden geri döndüğünü sordu. 'Hocam gittim, selam verdim. Hanım, sizi sordu. Bildiğin gibi, yatıyor deyince, Hocaefendi hasta, sen niye geldin? O rahatsız dururken, sen rahat yatağına yatmaya mı geldin? Git yanına, dedi. Ben de geldim' dedi. Hocaefendi, bu sözler üzerine duygulandı ve gözlerinden yaşlar damladı."

Basri Çantay'tan dersler

Balıkesir'de yüzbaşıyken Gürlek'in kapı komşusu Hasan Basri Çantay'dı. Gürlek ailesi bu değerli zattan da feyz almışlardı. Bir gün Hasan Basri Çantay'ı yemeğe davet edip sohbet ederler. Duanın kabul edildiği vakit olan eşref saati mevzu edilir. O esnada asker bir misafirleri daha gelir. Gürlekler, o askere de çok ciddi alaka gösterir, onu memnun etmek için uğraşırlar. Misafiri uğurladıktan sonra pencereden baktıklarında, ağaçların kendi lisan-ı haliyle Allah'ı zikrettiğini görürler. Cemalettin Amca Hacı Anne'ye sorar: "Bu ne hal olabilir?" diye. "Eşref saati galiba" cevabını alınca hanımına "Gel, dua edelim" der. Birlikte dua ederler. Bu hatırayı anlatan Cemalettin Amca diyor ki: "Dua ettik, ne istedikse verdi Allah."

Bu olayı, daha sonra Hasan Basri Çantay'a anlatıp sebebini sorarlar. Çantay, "Bu gelen asker, veli bir zattı. Ona ikramda bulunduğunuz ve memnun ettiğiniz için Allah size hususi ikramda bulundu" der.

Hasan Basri Çantay, Cemalettin Gürlek'e sık sık nasihatlarda bulunur. Onlardan biri de vaktini boşa harcamamasıdır. Gürlek, bir kış günü nöbet esnasında, arkadaşlarının ısrarı üzerine iskambil oynar. Eve geldiğinde Hacı Anne kapıda karşılar ve biraz da şiddetle "Sen bugün ne yaptın?" diye sorar. Gürlek şaşırır ve "Hiçbir şey" der. Hanımı, rüyasında Çantay'ı gördüğünü söyler. Çantay ona, Cemalettin Bey'in iskambil oynamamasını söylemiştir. Gürlek, bu nasihati ömür boyu tutar.

Albay Cemalettin Gürlek, mütevazı kişiliğiyle herkesin sevdiği, saydığı bir insandı. Kimsenin aleyhinde konuşmazdı. Konuşanı ise duymazdı. Ülkenin içinde bulunduğu zor şartları gören ve problemlerin çözümü için eğitimi çıkar yol olarak bilen bir kişiydi. Gayesine bir ölçüde ulaştı. Onun gibi gönüllü insanlar tarafından İzmir'de kurulan Akyaka Vakfı'nın Türkiye'nin dört bir

yanında yurtları ve burs verdiği öğrencileri var. Vakıf, bu haliyle yıllardır Türk eğitimine hizmet veriyor. Akyaka'nın burs verdiği, yurtlarında okuttuğu öğrenciler, bugün Türkiye'nin ve dünyanın dört bir tarafında, ülkenin aydınlık geleceği için hizmet ediyor.

Sevdikleriyle Beraber

Albay Cemalettin Gürlek son günlerini hasta yatağında geçirdi. Vefatından kısa bir süre önce, 11 Ocak Cuma günü kendisini ziyarete giden bir talebesiyle görüşemedi. Talebesi, yanına girdi ve çıktı. Cemalettin Amca sekerat halindeydi. Talebesi ona, kızı Nur Abla vasıtasıyla not bıraktı. Sabah uyandığında, kızından önce mırıldandı: "Gelen Hüseyin miydi?" Nur Abla, onu tasdik etti. Manevi evlat kabul ettiği öğrencilerinden birinin ziyaretini duymuş, hissetmişti.

Bir ay kadar önce kendisini ziyaret eden bir dostuna, hasta yatağından şöyle seslendi: "Dostum, ötelerde de birlikte olabilecek miyiz?" Dostun cevabı, gönlüne su serpti: "Kişi, sevdikleriyle birliktedir. Elbette birlikte olacağız."

Dürüst, Çalışkan ve Sportmen

Gürlek'in 57 yaşındaki kızı Nur İpek Hanım babasının en önemli özelliğinin dürüstlüğü ve çalışkanlığı olduğunu söylüyor. İpek, babasını şöyle anlatıyor: "Babamın en önemli özelliği dürüstlüğü ve çalışkanlığıydı. Bizim de boş durmamızı istemezdi. Annem hastaysa yemekleri yapardı. Parkinson hastalığı nedeniyle hareketleri zayıfladı. Sert mizacı vardı ama aynı zamanda çok hoşgörülüydü. Prensipleri vardı. Çocuklarına aşırı düşkündü. Spora çok önem verirdi. Polatlı'da görev yaparken Uzakdoğu sporlarıyla ilgili bir dövüş takımı kurmuştu. Her sabah kalktığımızda soğuk demeden pencereyi açtırır ve bize spor yaptırırdı. Ağrı'da kayak takımı kurdu. Ayrıca pul koleksiyonuyla uğraşırdı. Almancası iyiydi, kardeşlerime Almanca öğretti."

İyi Bir Askerdi

İşte böyle gönül ehli bir eğitim gönüllüsü olan Cemal Gürlek 1915'de İstanbul Üsküdar'da dünyaya geldi. Gürler Ailesinin kökü Anadolu'da Germiyanoğlu Beyliği'ne dayanıyor. Büyük dedesi orduda kolağası (yüzbaşı) olarak görev yapıyordu. Babası albay emeklisiydi. Amcası Kadir Galiçya Savaşı'nda şehit oldu.

İlkokuldan sonra Maltepe Askeri Lisesi'ni, ardından Kuleli Askeri Lisesi'ni bitirdi. Topçu okulundan sonra 1937 senesinde Foça'da subay olarak görev yapmaya başladı.

İlk evliliğini de 1939 senesinde yaptı ve bu evliliğinden bir erkek çocuğu dünyaya geldi. Eşi vefat edince 1942 yılında Fatma Hanım'la evlendi. 9 sene Foça'da görev yaptıktan sonra Balıkesir'e tayini çıktı. Burada Hasan Bahri Çantay'ın evinde kiracı olarak oturmaya başladı. Balıkesir'de kaldığı süre içinde Hasan Bahri Çantay'la yakın diyalog kurdu. 1949'da Ağrı'ya tayini çıkan Gürlek, daha sonra Polatlı'ya binbaşı olarak gitti. Burada haftanın belli günlerinde ortaokullarda resim hocası olarak görev yaptı. 1958'de Diyarbakır'da topçu alayında tabur komutanıydı. 1960 yılında ise ordudan emekli oldu. Ailesiyle birlikte İzmir'e taşındı ve ticaret hayatına atıldı.

Gürlek İzmir'de önce yem işleriyle uğraştı, ardından su arıtma cihazının üretimine başladı. Ege Üniversitesi'ne büyük bir su arıtma cihazı yaptı. 1974'ten sonra faaliyete geçen Akyaka Vakfı'nın kurucuları arasında yer aldı. Bu süre içinde günleri vakıfta geçti ve eğitim hizmeti için tüm Türkiye'yi dolaştı.

1980'lerin sonunda parkinson hastalığına yakalanan Gürlek, 1996 yılında eşi Fatma Hanım'ı kaybetti. Eşinin ölümünün ardından büyük üzüntü yaşayan Cemal Gürlek 1999'da büyük kızının ölümüyle iyice sarsıldı. Parkinson hastalığının ardından yakalandığı kanser tüm vücudunu sardı. Bu süre içinde Şifa Tıp Merkezi'nin doktorları Gürlek'in tedavisi için yoğun çaba harcadılar. 5 çocuğu, 11 torunu bulunan Gürlek hayatının son günlerini sürekli dua ederek geçirdi.

ZİL ÇALINCA...

Cumartesi günleri saat 11:00'e yaklaşınca evimizde tatlı bir heyecan yaşanırdı. Biliyorduk ki olması bize güven veren, bakışlarındaki şefkati içimizi eriten, evimizi evinden; bizleri evlatlarından ayrı tutmamaya özen gösteren, hali ve tavrı ile gözümüzü gönlümüzü doyuran bir gönül insanı gelecek ve bize ailelerimizden uzakta baba şefkati gösterecek. Çalınan zille birlikte iki-üç arkadaşımızın kapıya nasıl yöneldiğine, aziz misafirimizi nasıl karşılayabiliriz, o şerefe nasıl ereriz diye koşuşturduklarına defalarca şahit olmuşumdur.

Hafif, titrek ve heyecanlı bir sesle verirken Allah selamını, yürekten yükselen bir sesle alırdık onun selamını.

Bir yıl hiç aksatmadı o güzel insan Cumartesi günlerini. Evimize boş geldiğini hiç hatırlamıyorum. Gözü dolu idi, gönlü dolu idi, eli dolu idi.

Gözler dolunca akacak yer arar.

Gönüller doyunca mecraya nur akar.

Eller dolunca gözler onu sarar.

Diller dolunca etrafa ışık saçar.

Böyle olunca insanlar, gül kokar.

Muhacirleri bağrına basan ensar misali Albay Cemallettin Gürlek amcamız her Cumartesi çalınan zille birlikte açılan kapının hemen yanı başına pazardan doldurduğu erzak erzak dolu fileyi bırakıp salona yönelmesi ve kısa bir süre sonra; "yavrularım sizler buraya çeşitli şehirlerden gelmiş tahsil hayatınızı sürdürüyorsunuz, biz de size sahip çıkmalıyız, komşuluğun hakkını vermeliyiz." türünden sohbete başlaması yok mu? Mıhlardı adete bizi kendisine ve sevdiklerine. Hele o tatlı ve titrek sesiyle "Ne oldu bizim çaya, hâlâ demlemediniz mi?" demesi -ki biz bilerek geciktiriyorduk- ayrı bir heyecana sebep olurdu.

Ne zaman teşekkür etmeye niyetlensek o hemen söze karışır "Allah'ın bize sunduğu nimetleri sizlerle paylaşarak o nimetlerin tadını alabiliyoruz. İşte o zaman hayat bir başka anlam kazanıyor." Bunları anlatırken yarı mahcup, yer yer gözlerini farklı yerlere kaçırırken bizlerde nasıl silinmesi zor izler bıraktığını anlatamam. Vefat haberini gazetede okuduğumda, uzakta olduğumdan iştirak edememenin eziklığini yaşadım. Buna rağmen yıllar öncesine gittim, zili çalınan kapıya yöneldim, o mübarek gözlerle göz göze gelmeyi arzu ettim. Saygı ile ellerinden öpmek istedim. Heyhat sen o anda yoktun! Belki orada yoktun, ama tahsil hayatının sürdürülebilmesi için elinden tuttuğun kimselerin, burs verdiğin öğrencilerin ve senin Allah için sevenlerinin gönüllerinde idin ve artık hep orada yaşayacaksın.

Makamın cennet olsun Cemalettin Gürlek Amca. Attığın tohumlar filizlendi, çiçek açtı, meyveye durdu. Ümidim şu ki bu filizler, bu çiçekler, bu meyveler sizin için bir dua olmuştur. Dualarımda unutmayacağım seni Cemalettin Amca. Şahsiyetin isminde gizli, imanın soy isminde tescilli. Kabrin nurla dolsun, Efendimiz şefaatçin olsun, Cenab-ı Hak da bizleri rızasını tahsilde muvaffak kılsın.

Mehmet Yıldız

26 01 2002